

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

FELADATAINK, 1966.

Előző számunkban lapzártá miatt nem tudunk részletekben tudósításban beszámolni a központi vezetőség január 18-i üléséről. Mint arról már hírt adtunk, az ülésen megjelent Horn Dezső, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese és Kövesi Béla postavezérigazgató is.

Horn Dezső, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese ismertette a posta múlt évi eredményeit és az 1966-os feladatokat.

— Az elnökségnek az a kérése, hogy tájékoztassam önöket a posta 1965. évi munkájának tapasztalatairól és az ezévi feladatokról. A kérésnek örömmel tesztek eleget, hiszen az elmúlt húsz év bizonyította, hogy a szakszervezet jelentős segítséget nyújtott a postának a gazdasági feladatok végrehajtásában. Bizonyos, hogy ezután is így lesz — hangsúlyozta bevezetőjében Horn Dezső elvtárs.

— Szükségét látom — hogy a múlt évi eredményeiről és a jövőbeni feladatokról elsősorban ne számszerűen adjak tájékoztatást, hanem inkább a problémákról, gondjainkról beszélek.

Az elmúlt évek tapasztalata, hogy hasznos, ha gondjainkat megosztjuk a szakszervezettel, annak központi vezetésével — folytatta Horn elvtárs.

Tájékoztatót kapott a központi vezetőség az elmúlt év népgazdasági és postai eredményeiről. Az 1965. év bizonyítja, hogy a posta és a népgazdaság eredményei nem függetlenek egymástól.

Horn elvtárs helytelenítette azt a — több helyen megjelent — szemléletet, hogy a postánál a gazdálkodás lényegtelen.

A posta alapvető feladata volt és marad a postát igénybevevő felek szükségleteinek mind mennyiségileg, mind minőségileg való kielégítése, tehát a szolgáltatás jelleg fontos tényező, de fontos, hogy a posta szolgáltatását minél eredményesebben, gazdaságosabban végezze.

A posta 1965. évi gazdasági eredményei mellett igen fontos lépés volt az irányítást és ellenőrzést végző postaszervező átszervezés. Még nem sok idő telt el ugyan az új szervezeti formák létrejötté óta, de a tapasztalatok máris azt bizonyítják — különösen ha figyelembe vesszük az új gazdasági mechanizmusról eddig ismert elveket, elgondolásokat —, hogy a postán megindult átalakítás, elemző munkával egybekötött tervezés, olyan elméleti és gyakorlati munka, amely alapja lesz a posta fejlesztésének. Az új szervezeti keretek elősegítik ezt az igen fontos tevékenységet.

Horn elvtárs elemezte az 1965. évi eredményeket. Hangsúlyozta, hogy a posta területén lényegesen

megjavult az anyagellátás. Úgy véljük, hogy e téren 1966-ban sem lesznek különösebb nehézségek.

Az évi feladatok teljesítéséhez, a harmadik ötéves terv első évéhez az előkészítés és indulás megfelelő.

Az elmúlt évben a posta tervezett bevételeihez viszonyítva elmaradt. Ehhez több körülmény járult hozzá, de fő oka az év elején bevezetett tarifa-rendezés volt. Igaz, hogy ez a posta bevételeire csökkentően hatott, de hasznos volt népgazdasági szempontból. S ez a lényeg! Különösen a helyközi beszélgetések számának és időtartamának csökkenése következtében a beszélgetések lebonyolításának ideje rövidült. A tarifa-emelés ellenére olcsóbb a helyközi beszélgetés, mivel gyakorlatilag a többszörös díjazású beszélgetések (sürgős, azonnali) megszűntek. Behatóan elemezte, mennyiben származik a bevételek csökkenése a postás dolgozók munkájából és mennyiben a különböző intézkedésekből. Az eddigi vizsgálódások azt mutatják, hogy ahol a postás dolgozókon múlt — így az ipari

és építési vonalon —, ott a tervet teljesítették.

Az év végi nyereségre szesedés valamivel több lesz, mint tavaly. A végleges adatokat természetesen csak az éves mérlegek alapján állapítják meg.

Az 1966. évi feladatokról szólva Horn elvtárs hangsúlyozta, hogy a posta részére megszabott feladatok reálisak, megvalósíthatók. Kiemelte a posta 1966. évi intézkedési tervét, s felhívta erre a központi vezetőség figyelmét. Egyben meg is mondta, hogy az intézkedési tervben rögzített feladatok közül melyek azok, ahol a legnagyobb segítséget kéri és várja a szakszervezettől.

Részletesen beszélt a műszaki fejlesztésről és problémáiról, szót a harmadik ötéves terv postai beruházásainak lehetőségeiről és szükségességéről is. Nagy fontosságot tulajdonított az új állóeszköz-gazdálkodásnak, az üzemeltetés és ezen belül a hálózat- és berendezés fenntartás hatékonyságának. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a Budapesti vidéki Postaigazgatóság területén kísérletre bevezetett

körzetmesteri fenntartási rendszert az intézkedési terv szerint 1966-ban az egész posta területén be kell vezetni.

A kísérlet azt bizonyítja, hogy ez az új karbantartási rendszer bevételeket a hozzá fűzött reményeket. Tájékoztatta Horn elvtárs a központi vezetőséget arról is, hogy a körzetmestereket össze kell hangolni a góckörzetek létrehozásával. A góckörzeteket — szektorokat — úgy kell kialakítani, hogy azok a posta minden szolgáltatási ágában, tehát nemcsak a távközlési hálózatok és berendezések üzemeltetésénél, de a postaforgalomnál is érvényre jussanak.

Elismeréssel nyilatkozott a posta által kidolgozott új postaszállítási tanulmányról. Hangsúlyozta, hogy ezt a közlekedési irányító (AKÖV, MÁV) szervekkel közösen kell megvalósítani és a szükséges intézkedéseket megtenni.

Horn elvtárs beszélt a vasúti szállítás gazdaságosabbá tételéről, melynek érdekében folyó szervezésről. Felhívta a figyelmet, hogy a postaszállítás érdekeit ugyan figyelembe kell venni, de elsősorban a postaszállítási rendszernek kell alkalmazkodnia a vasúti új szállítási rendszeréhez, mert így a népgazdaság számára jelentősebb előnyökkel jár. (Megjegyezzük, hogy február 24-én a tárgyház az elnökségünk mellett működő forgalmi-gazdasági szakosztály országos ankétot rendez. Az anketón elhangzottakról legközelebbi számunkban részletes tájékoztatást adunk. Szerk.)

Horn elvtárs foglalkozott — a központi vezetőséget igen érdeklő — olyan problémákkal is, hogy mi várható a posta és az ipar közötti kapcsolat fejlődésében.

Annak a reményének adott kifejezést, hogy a hírközlési berendezéseket gyártó iparral javul az együttműködés.

V. K.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Tempora mutantur...

Lírai töprengés, avagy a mai Évák köszöntése

„Karod erős — szíved emelkedett:
Végtelen a tér, mely munkára hív,
S ha jól ügyelsz, egy szózat zeng feléd
Szüntelenül, mely visszaint s emel,
Csak azt kövesd. S ha tettődös életed
Zajában elnémul az égi szó,
E gyöngye nő tisztább lelkülete,
Az érdekek mocskától távolabb,
Meghallja azt, és szívverésén keresztül
Költészetté fog és dallá szűrődni.
E két eszközzel állandó oldaladnál,
Balsors s szerenese közt mind-egaránt,
Vigasztaló, mosolygó génusz. — ”

Illusztráció: Bakallár József

A szocialista brigádok várják az intézkedéseket

A Budapesti Távbeszélő Igazgatóság hálózatépítő üzemében február első felében tanácskozási hívták össze a szocialista brigádvezetőket. A hálózatépítő brigádok munkája volt a napirenden.

Ahogy az már szokás, értékelte az előző évi eredményeket, a szerződéseket, vállalkozásokat, azok teljesítését vagy nem teljesítését, majd ószinte hangú beszélgetés kerekedett. Valamennyiük szavából kicsengett a társadalmi tulajdon védelméért, a jobb munkakörülményekért, a gyorsabb, pontosabb munkáért való tenakaras.

Elsőként egy ós hajú, idős brigádvezető, Miklós István állt fel, panaszaát adta elő:

— 1946 óta vagyok csoportvezető. Többnyire fiatalokkal, ifjú brigádokkal foglalkoztam, s belőlük a legkiválóbbakat neveltem. El is nyertük a szocialista címet, most másodszorra nem javasoltak, mert egy hibásan elkészült munkára vissza kellett mennünk. Idegen volt a terület, meg aztán betegszabadságon is voltam. Helyettesem nem tudta összefogni a brigádot. Nem tehetek erről, s bánt, hogy most nem javasoltak a termelési tanácskozáson a szocialista brigád címre.

Jóindulatú mosoly kísérté az idős ember kifakadását, amelyre Szántó Béla üzemvezető nyomban válaszolt:

— Eddig elnézőek voltunk, most már magasabb lesz a mérce. Azt akarjuk, hogy min-

denki az előírásoknak megfelelően teljesítse feladatát. Tudjuk, az új emberekkel Pistabácsi nehezen boldogul, de ismerjük érdemeit is a fiatalok nevelését illetően. Azt, hogy új munkaterületre került, mégsem peheltjük figyelembe. Itt valamennyien hálózatépítők vagyunk és még akkor sem lehet idegen a terület, ha Budáról Pestre helyeznek valakit.

Az arcok, tekintetek az újabb felszólalót figyelik. Nyilas János brigádvezető az anyag- és szerszámmhiányra panaszkodik.

— Ha jó munkát kívánnak tőlünk, akkor biztosítsanak anyagot is. Szavait helyeslő moraj kíséri. Tehát mindenkinek ez a véleménye. Majd M. Nagy Sándor sorolja, hogy náluk mennyi minden hiányzott a munkához, éppen ezért mennyit küszködtek, kinlódtak, míg végül is elvégezték a feladatot.

— Nem nagyon szeretjük elvesztegetni a drága munkapercet, órákat — hallottuk Geczó János brigádvezetőtől. — Pedig sokszor bosszankodunk a rossz munkaszervezés vagy szerszám miatt. Amikor föld alatti kábel építettünk a Menei úton, öt napig fűrtük a járda falát kézi vésővel, kalapáccsal. Végül is kölcsönkértük a mélyépítőktől — akik éppen ott dolgoztak közelünkben — a kompresszort. Fél óra alatt végeztünk a munkával. Kompresszor nélkül még kinlódhattunk volna vagy négy napig.

Sokan — így Czákó István is — a szűk raktárhelyiségre panaszkodtak, ahová csak két ember fér, s reggelenként mindenkinek sürgős a vételezés. Értékes órák vesznek el a raktári tologás miatt. Javaslata is született nyomban. Jakab Árpád részéről: csindeltassanak egy zárt fészert, így a raktár felszabadul sok fölösleges anyagotól. Mások szava tették a rossz állapotban lévő műhelykocsikat, az anyagszállítás nehézségeit, a lassú adminisztrációs munkát.

A jelen levő Horváth Ferenc elvtárs, a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság vezetője, a felszólalásokra reagált is. Beszélt a szocialista brigádmozgalom jelentőségéről és ígérte, hogy ezután még többet lesz a fizikai dolgozók körében és nagyobb gondot fordít a hibák elhárítására.

— Önök ugyanúgy elvárhatják, követelhetik tőlünk a jobb munkaszervezést, a jobb anyagellátást, mint ahogy mi elvárjuk önöktől a jó munkát — mondotta. — Ebben az évben az anyagellátás közel sem lesz olyan probléma, mint tavaly. Műhelykocsiból hét darabot megrendeltünk és hamarosan át is adjuk.

Mindenestre a szocialista brigádok saját hibáik mellett szocialista módon bírálják itt a vezetőket is, és tegyük hozzá: jogosan.

Hisszük, hogy a szavak nyomán intézkedések is születnek, ezt joggal elvárják a szocialista brigádok.

Jó kezdet... fél siker

Új gazdasági mechanizmus, állóeszközgazdálkodás új rendje, kötelező tervmutatók csökkentése... egytől egyig olyan fogalmak, amelyek részben vagy egészben az 1966. évi gazdasági tevékenységben már érvényesülnek. Érthető, hogy a januárban megtartott műszaki konferenciákra lényegesen nagyobb feladatok hárultak, mint az azt megelőzőkre.

Ezt tapasztaltuk a Posta Központi Javítóüzem műszaki konferenciáján is. A konferencia résztvevőit az elmúlt év eredményeiről és az 1966-os feladatokról tájékoztatták. 1965 eredményeit úgy ismertették, hogy abból a résztvevők megállapíthatták, milyen jó módszereket kell a múlt évi munkából az idei feladatoknál is alkalmazni, ugyanakkor bőven esett szó arról, hogy az idén mit, miképpen végeznek el.

Lényegesen többet vitatkoztak az üzem előtt álló feladatokról, mint az elmúlt időszakról; így a jó, helyes. Számtalan probléma merült fel az anyagellátás, szerszámmellátás és szerszámművelés, a normák karbantartása, a munkaszervezés területéről. A műanyag üzemrészek technika hozta szóba: nemcsak hogy elavultak a szükséges szerszámok, de nem egy közülük szinte már használhatatlan. Amikor e kérdésekről a dolgozókkal beszélünk, nem egy esetben halljuk: ha ez a módszer húsz-harminc éve jó, miért ne lenne jó továbbra is? Ezt a maradiságot is meg kell szüntetni és itt jelentős szerepe van a műszakiaknak, a párt és szakszervezeti aktivistáknak.

Több üzemrészes vezető, művezető szólt a munkaversenyéről, arról, hogy milyen segítséget jelentett a munkaverseny tavalyi és ezt a lehetőséget hogyan használják fel ebben az évben. A készüléküzemrészes vezetője tájékoztatta a szocialista brigádok vezetőit, a szakszervezeti bizalmiakat, hogy miképpen lehetséges kialakítani

ni az ez évi versenycélokat. Az elhangzott javaslatokat összegyűjtve viszi a termelési tanácskozás elé, s ezután a szocialista brigádok értekezletein vitatják és határozzák el sajátos részfeladataikat. A konferenciát a nyílt, őszinte hang, a kritika és nem egy esetben az önbírálat is jellemezte.

Lapzártakor arról értesültünk, hogy a javítóüzem termelési tanácskozásai jól sikerültek. A dolgozók nemcsak az idei feladatokat, azok végrehajtásának módját vitatták meg, hanem azt is, hogy ki ki mennyit vállal a feladatokból.

S. I.

A dolgozók anyagilag is érdekelték...

A Budapesti Távfeszítő Igazgatóságán január 20-án tartották meg a műszaki konferenciát. Ott voltak az igazgatósághoz tartozó üzemek vezetői, a párt, szakszervezet és a KISZ-titkárai is. A meghívottak írásban előre megkapták az elmúlt év eredményeivel kapcsolatos legfontosabb adatokat és 1966 tervszámait, feladatait.

Horváth Ferenc az igazgatóság vezetője elsősorban az 1965-ös feladatok teljesítését elősegítő módszerekkel foglalkozott, de az ez évi tenáivalokról már aránylag kevés szót ejtett. Beszél a szocialista brigádmunkálatom eredményeiről s arról, hogy a brigádok milyen nagy segítséget nyújtottak az igazgatóságnak. Elmondotta, hogy azok a területeken, ahol a dolgozókon múlt a tervek teljesítése, nem volt különösebb probléma.

A beszámolóhoz 11-en szóltak hozzá. Valamennyien beszélték az elmúlt évben bevezetett korszerű karbantartásról, hangsúlyozták: a gyakorlati bebizonyította annak helyességét. A központok jósfokát az új szervezéssel nemcsak tartották, de az kisebb mértékben még javult is. Megnyugtató volt hallani,

hogy az anyagi ösztönzés milyen kedvező hatást váltott ki a dolgozók körében éppen a megtakarított létszám-ból adódott, szétosztott bérén keresztül. Kulcsár Lajos például elmondta, hogy a főközponti karbantartás tapasztalatai alapján most azon fáradoznak, hogy a 7 D. PBX alközpontoknál is bevezessék a korszerű karbantartást. Baumgartner Géza néhány gyakorlati példával hívta fel a figyelmet az adminisztrációs munka növekedésére, amely bizony károsan hat a munkavégzésre. Komjáthy Gyuláné a távfeszítő nyilvános állomások (távfeszítő fülkék) karbantartásával kapcsolatban elmondta, hogy a szándékos rongálások az utóbbi időben jelentősen növekedtek. Szilveszter éjszakáján 100 ilyen eset történt, amit semmiképp sem lehet a jó kedvvel magyarázni.

A Budapesti Bizottság részéről a szakszervezeti bizottság feladataival foglalkozunk, előtérbe helyezve a termelési segítő és a nevelő tevékenységet. Felhívtuk a titkárok figyelmét arra, hogy következetesen harcoljanak a jobb munkakörülmények megteremtéséért s intézzék lelkiismeretesen az szb-khez forduló dolgozók ügyeit.

Összegezve a konferencia eredményét, megállapíthatjuk: az elhangzottak és az írásban kiadott útmutatás hosszáságát az üzemek vezetői ahhoz, hogy a termelési tanácskozások mozgósítsanak az ez évi feladatok végrehajtására.

K. S.

A Budapesti Távfeszítő Igazgatóság február 3-án tartotta meg a Szakma ifjú mestere mozgalom évzáróját. A fiatalok közül tizenegyen arany, tizenötön ezüst és nyolcan bronz fokozatú jelvényt, valamint a vele járó pénzjutalmat kapták meg. A legjobb oktatókat tárgyjutalommal ajándékozták meg.

Megalakult a szakszervezet jegyirodája

Néhány szakszervezetben már évek óta eredményesen működik Központi Jegyiroda. Nálunk is régi kívánság ez, mert a közönségsszervezők az eddigi módszerrel túl sokat járadoztak és nem is mindig eredményesen. Eddig ugyanis minden üzem, vagy vállalat közönségsszervezője a kívánságokat összeszedve ment el a színházba, még pedig, mindegyikbe külön-külön. A hosszú órákat igénybevevő járkálásokon túlmenően sokszor a kért jegyekhez nem is jutottak hozzá.

A postások központi művelődési házának egy kis szobájában néhány nappal ezelőtt színházi plakátok, hangverseny hirdetések kerültek a falra. Szakszervezetünkkel is megkezdte működését a Központi Jegyiroda.

Vezetőjével, Vigh Imrénével beszélgettünk az iroda terveiről, feladatairól. E szerv munkájának lényege: a bérből és fizetésből élő közönség többsége az üzemi közönségsszervezői hálózaton keresztül jusson színházjegyhez. Ez a kulturális szempontból fontos tevékenység megköveteli, hogy az alapszervek a jövőben fokozott gondossággal és figyelemmel kísérjék az ezirányú munkát.

Fontos feladatunknak tartjuk a jobb jegyellátást és a közönségsszervezők munkájának egyszerűsítését. A jövőben mindig előre eljuttatjuk a munkahelyekre a következő hónap színházi programját, illetve, hogy melyik előadásra kaphatók jegyek. Ez segítséget jelent a színházkezelők számára a program kiválasztásában is. Előreláthatóan nagyobb lesz a választék és azokra az előadásokra is lesz jegy, amelyekre már hetekkel ezelőtt nem drusítottak a színház pénztárak jegyet, s kikerült a tábla: „Minden jegy elkel”.

A jó jegyellátás érdekében egyébként havonként megbeszélést tartunk a színházak szervezőtitkáraival. Ami a közönségsszervezők munkájának egyszerűsítését illeti, a jövőben csak velünk, a jegyirodával tartanak kapcsolatot. Ez megkönnyíti munkájukat, mert az összes színházba egy helyen tudják beszerezni az igényelt jegyeket és a jegyek árát csekken fizetik be.

Február 8-án a szakszervezeti központban összegyűltek a budapesti postás közönségsszervezők, hogy megismerkedjenek az új szervezési módszerrel. Szinte minden posta, munkahely elküldte képviselőjét.

A közönségsszervezők egysége véleménye szerint a központi jegyiroda megszervezése helyes volt, annak tevékenysége elősegíti a postás dolgozók művelődését és szórakozását.

V. E.

ELNÖKSÉGI ÜLÉSÜNK

Szakszervezetünk Elnöksége január 27-én tartotta esedékes ülését, amelyen első napirendi pontként szerepelt a szervezési és káderosztály által előterjesztett javaslat: A társadalombiztosítási és egészségügyi munka továbbfejlesztésével kapcsolatos feladataink meghatározása a SZOT 1965. IX. hó 17—18-i határozata alapján.

Majd a főkönyvelőségnek a szakszervezeti tagok 1966. évi tagdíjbesorolására vonatkozó javaslatát a szervezet napirendjére. Mindkét napirendi pontban — az elnökség vitája alapján történt kiegészítésekkel — a beérkezett javaslatokat elfogadták.

A munkaiügyi DÖNTŐBIZOTTSÁGOKNAK

H. J. elleni kártérítési ügyben kellett a munkaiügyi döntőbizottságnak határozatot hoznia. H. J-t ugyanis az általa kezelt raktárban keletkezett hiányért 330 forint kártérítésre kötelezte az igazgatóság.

A panaszt a munkaiügyi döntőbizottság alaposnak találta, s ezért mentesítette a dolgozót a kártérítési kötelezettség alól.

A határozat indoklásában a következőket olvashatjuk: A dolgozó nem zárt megőrzési helyen volt kénytelen a gondjára bízott építési anyagokat tárolni, mert csak ilyet bocsátottak rendelkezésére. Így az el nem kerített helyről az vihett el anyagot, aki akart. A dolgozó csupán az érkező anyag átvételében működhetett közre. Az elvitel gyakran a távollétében történt. A legálisan elhordott anyagokról is csak utólag számoltak el. Mi lehetett még az illetéktelen anyagfelvitellezzel?

Ilyen tényállás mellett nyilvánvaló, hogy a dolgozó kártérítésre nem kötelezhető.

Ezzel az indoklással a határozat elégségesen megalapozott. Feleslegesen utal azonban az ügyel kapcsolatosan azokra a jövőbeli eseményekre, amelyek sorsa az ügyben bevezetett vizsgálat eredményétől függ. A munkaiügyi döntőbizottságok megállapításai is, mint a bíróságoké, csakis a kérelemre és ellenkérelemre terjedhetnek ki.

Katonai szolgálatra vonult be V. J. A leszerelése után napon közölték vele, hogy nem állíthatják munkába, mert időközben törölték a létszámból.

Nem került nagy erőfeszítésbe, hogy az illetékesek tévedésükről meggyőződjenek, és újból munkába állítsák V. J-t. Igen ám, de gondolni kell arra is, hogy a munkaiügyi döntőbizottságok munka nélkül ne maradjanak. Új alkalmazottként kezelték a dolgozót, és az évi szabadságát is ennek megfelelően állapították meg. Ez pedig annak ellenére történt, hogy a vezérigazgatóság utasí-

tazt adott a teljes szolgálati idő beszámítására, beleértve a katonai szolgálatot is.

De ez még mindig nem volt elég. Még az érdekeltek tudatába nem hatolt be az a törvényi rendelkezés, hogy a katonai szolgálat nem szakítja meg a munkaviszonyt, és annak egész tartama a munkaviszonyba beszámít. A munkaiügyi döntőbizottság ezeknek megfelelő helyes határozatot hozott.

Az utóbbi időben többfelé vitássá vált a túlórákkal kapcsolatos munkaközi szünet.

Szabály ugyanis, hogy a dolgozót minden három és fél órai túlmunka után fél óra munkaközi szünet illeti meg.

Ez a világos rendelkezés mindaddig nem okoz zavart, amíg a dolgozónak a túlmunkáért nem kell megfelelő tartamú szabad időt adni.

Vitássá itt az válik, hogy a túlmunkáért járó szabad időhöz hozzá kell-e adni a munkaközi idő tartamát is?

A választ erre a 14/1962. (XII. 16.) M. M. számú rendelet 18. § (2) bekezdésében találjuk meg. Ez pedig a következőképpen szól: „A túlmunka idejére járó munkaközi szünetért szabad idő az (1) bekezdésben említett dolgozók részére sem jár.”

Az (1) bekezdés a többi között ezeknek a dolgozóknak körét az Mt. V. 137. § (2) bekezdés a), valamint c)—g) pontjában felsorolva jelöli meg. Ebből a felsorolásból minket éppen az a) pont érdekel, amely ilyképpen hangzik: „...munkaközi szünetre díjazás nem fizethető azoknak, akik a munkaközi szünetet munkaidőn belül kapják meg, és így munkabérük azt magában foglalja.”

Ezek alapján nem kétséges, hogy a túlmunkáért járó munkaközi szünetet a szabad időhöz nem kell hozzáadni, vagyis ezekkel a félórakkal a szabad idő nem hosszabbítható meg.

J. L.

Feladataink 1966

(Folytatás az 1. oldalról.)

Elemmezte, hogy az új gazdasági mechanizmusban előreláthatóan hogyan alakul a nem postai kezelésben álló hírhálózatok, valamint a posta hírhálózata és az azok üzemeltetése közötti kapcsolat.

Ezek azok a legfontosabb gondolatok, amelyeket szerettem volna elmondani. Fontosnak tartottam, hogy a központi vezetőséget az előttünk álló legfontosabb feladatokról tájékoztassam. Az elénk tűzött feladatok előbbre viszik szocialista rendszerünket, de nem könnyűek.

Kérem a szakszervezeti aktivákat, hogy segítsenek megoldásukban, úgy mint eddig. A postások szakszervezete eddig minden tekintetben, mindig kivette a részét a munkából, bármilyen nehéz problémák is álltak előttünk. Arra kérem az elvtársakat, hogy most is segítsenek! —

fejezte be a központi vezetőség által nagy tetszéssel fogadott tájékoztatóját Horn Dezső, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese.

A második napirendi pont előadóját dr. Zsuffa Szabolcs, mb. főtitkár volt, aki beszélt a szakszervezeti szerveknek az 1966. évi terv végrehajtásával kapcsolatos feladatairól. Ismertette többek között a munkakörülmények, a szociális és kulturális helyzet javítására tervezett intézkedéseket és hangsúlyozta a hatékonyabb munkaszervezés jelentőségét. (Mivel e beszámoló tartalmát illetően a Postás Dolgozó januári számának el-

ső oldalán cikket közlünk, a részletes ismertetést nem tartjuk szükségesnek.)

A két beszámolóhoz a központi vezetőség tagjai közül hatan szóltak hozzá. Dr. Mosonyi Ferenc (Posta Központi Kábelüzem), beszélt arról, hogy a beruházások gazdaságosságát joggal várja el a népgazdaság. Elmondotta, hogy az életbe lépett létszámnormák, amelyek 30 000 postás dolgozót érintenek, közmegegyezést váltottak ki a szakszervezeti aktivisták és a postás dolgozók körében.

Walter Ferenc (Posta-Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóság) a műszaki fejlődés távlatait méltatta és hangsúlyozta, hogy a kivitelezés gazdaságosságánál a maximumra kell mindenütt törekedni. Megemlítette a szakemberképzés fontosságát is.

Szabó Pál (a szakszervezet Pest megyei bizottsága) megemlítette, hogy a műszaki szervek átszervezése, az építő- és fenntartási feladatok szétválasztása időszerű volt. Juhász István (Nyiregyháza HTI góciüzem) beszélt a szakképzettség növelésében lévő nagy lehetőségekről. Péter Ferenc (Baranya megyei bizottság) a termelési tanácskozások előkészítő műszaki konferenciák alapos előkészítésének szükségességét emelte ki, majd Nemes Sándor postavezérigazgatóhelyettes a műszaki és adminisztratív átszervezés fontosságára, hasznosságára utalt.

A házasszövességre Horn Dezső, a közlekedés- és postaügyi miniszter első helyettese és dr. Zsuffa Szabolcs, mb. főtitkár válaszolt.

A központi vezetőség ezután 12 millió 510 000 forint összegben elfogadta a szakszervezet 1966. évi költségvetését. Ebből 4 070 000 forint az alapszervezeteknél, 1 650 000 forint a közép-szervezeteknél marad. Ez évben központilag 707 000 forintot fordítunk a postás dolgozók kulturális, 2 180 000 forintot szociális és üdültetési és 630 000 forintot pedig sportolási igényeik kielégítésére. Különböző segélyek címen 910 000 forintot tartalmaz a költségvetés. Közel félmillió forintot fordítunk arra, hogy a postás üdülőkben még kulturáltabb körülmények között fogadhatassák a beutazókat. Az idős, magukra maradt, alacsony jövedelmű nyugdíjasok ékeztetésére 170 000 forint szerepel a költségvetésben.

A költségvetés teljesítésének feltétele, hogy a tagság az előző évekhez hasonlóan becsülettel tegyen eleget tagdíjfizetési kötelezettségének.

Az alapszervezeteknek az a feladatuk, hogy a rendelkezésre álló anyagi erőforrásokat elsősorban a tagság közvetlen érdekeit szolgáló nevelési, kulturális és szociális célkitűzések megvalósítása érdekében a legcélszerűbben — a tagság által elfogadott költségvetések szellemében — használják fel.

A beszámolókat, a költségvetést, valamint az elnökségnek az elmúlt ülés óta tett intézkedéseit a központi vezetőség egyhangúlag jóváhagyta.

Az angol posta a mintegy 7000 londoni levélszekrény karbantartására 4 mázólót tart, akiknek nincs más dolguk, mint vörös festékekkel bemázolni és lakkolni a szekrényeket. Az angol ködös éghajlat gondoskodik arról, hogy a mázolás ne tartson sokáig, illetve, hogy a mázolóok sohasem készüljenek el munkájukkal: mielőtt egyszer végigkénthet az összes levélszekrényt, már kezdhetik is előlrol.

„Az ideális férj két szalagját” George Raffell londoni postatitkárval nyerte el a versenyen 1400 férfi vett részt. A zsűri az első helyet az alábbi megfontolások alapján ítélte.

te oda: 1. Rafell mindennap ágyba viszi feleségének a reggelit. 2. Naponta segít minden házimunkában. 3. Feleségével együtt jár bevásárolni. 4. Soha nem veszekszik. 5. Ruháját mindig akasztóra teszi. A győztes a szalagon kívül 500 pontot kapott.

A perui Andesekben máig is vannak helyek, ahol a postát

futárszolgálat bonyolítja le, a rossz utak és a hiányos szállítástechnika miatt. A perui őserdőkben még futárok sín-csúszkák, és az ősi dobokat használják hírközlésre.

A legfrissebb adatok alapján megállapították, hogy a világon jelenleg 182,5 millió telefonkészülék működik, kétszer annyi, mint tíz évvel ezelőtt. Van azonban máig is a világnak két országa, ahol teljes nyugalom élvezhetnek mindazok, akik átközzék a telefon találmányát: a Maldive-szigeteken és az ázsiai Bhutanban máig sem ismerik a telefont.

Szabó László

Ez év első hónapjának eseményei a többi között az évi tervekkel való megismerkedés, az ár- és bérpolitikai intézkedések, a műszaki szolgálatban folyó átszervezések. Ha néhány hivatalban, üzembem meg is zavartak — nem tudták háttérbe szorítani a szakszervezeti bizottságoknak azt a soron levő feladatát, hogy az aktívakkal és esetenként a dolgozókkal megvitatassák az MSZMP Központi Bizottságának ideológiai irányelveit, és a Postások Szakszervezete központi vezetőségének ezzel kapcsolatos állásfoglalását.

A hivatalokban lezajlott aktívülések számos tanulsággal szolgáltak arra vonatkozóan, milyen sok körülmény befolyásolja, akadályozza az embereket és az üzemi kollektívákat abban, hogy olyan cselekvő részeseivé váljanak a társadalomnak, amilyet a gazdaság gyorsabb ütemű építése és személyes érdekük is megkíván. Az aktívülések egyik lényeges megállapítása, hogy az emberek többsége természeténél fogva is jobbra törekszik, de ez csak megfelelő körülmények között érvényesülhet. A körülmények, a benünket körülvevő társadalom egyes jelenségei, az üzemek kollektívája, a vezetők és munkatársak egy része esetenként nemhogy segítők, hanem gátja is lehet az emberek hasznos törekvéseinek. Az aktívüléseken felszólalók nagy része számos példával bizonyította, hogy a helyes törekvések, az emberek ambíciói, munkakedvük, igazságérzetük és önbecsülésük hogyan és milyen csorbát szenvedett ezektől az úgynevezett külső körülményektől.

A környezetnek kétségtelenül nagy hatása van az emberek gondolkodására és magatartására. Ha nem is vonhatjuk ki magunkat ez alól, az egyénnek mégis viszonylagos autonómiája van, az ember végső soron önmaga alakítja ki saját arculatát. Tehát nemcsak a külső körülményekkel, a környezettel kell megküzdenünk, hanem egy időben saját magunkkal is. A gondolkodásunkban, szokásainkban meglevő visszahúzó erők ugyanolyan akadályai boldogulásunknak, mint a külső körülmények.

Amint alakuló társadalmunkban elkerülhetetlenül jelen van a régi és az új, ugyanúgy keveredik ez tudatunkban is. A különbség csak annyi, hogy bennünk bonyolultabb felismerni és elválasztani a

kettőt. Nagyon sok olyan hagyományhoz, előítéllethez, szokáshoz ragaszkodunk, amelyek felett már elszállt az idő. Ilyeneket találhatunk szórakozásunkban, étkezési rendünkben, öltözködésünkben, a gyermek nevelésében, de ezeknél összetettebb dolgokban is. A feladatokhoz, a munkához, a közösségi tulajdonhoz való régi, tegnapi viszony sem szűnt meg teljesen azzal, hogy a termelőeszközök tulajdonosaivá lettünk. Pedig a „miénk” szemléletnek az emberek gondolkodásában való uralomra jutása hatalmas léptekkel vinné előre egész gazdasági, társadalmi életünket, s benne az egyes emberek boldogulását is.

A kapitalista társadalom erkölcsi vonásai kisebb-nagyobb mértékben most is éreztetik káros hatásukat. Akadnak még mindent elnézők, fejbőlítő emberek, s persze olya-

nok is, akik ezt elvárják. A szemet hunyás, a „ne szólj szám, nem fáj fejem” hagyománya már sok kárt okozott nemcsak annak, aki így vélekedik, de sokszor éppen annak, akit menteni vagy védeni akartak. A felfelé való törekvés tiszteletre méltó emberi tulajdonság. De egyesek olyan utat választanak e célból, hogy dolgozóitársaik jogos megvetése kísérí őket. Kétségtelen, nem könnyű úgy élni, ahogyan kellene, de ennél sokkal veszélyesebb olyan úton járni, ahol előbb-utóbb lelkiismeretünkkel találkozhatunk!

Az anyagiasságról, az önzésről, a cinizmusról, a közömbösségről is sok szó esik mostanság. Valamikor az emberek nagy részének a megélhetés volt az életcélja. Társadalmunkban ez már keveseknek probléma. Viszont egyre több

az olyan ember, aki külsőségekben látja végső életcélját, s ezek kielégítésének vágya elnyomja bennük a magasabb emberi célokat, a kötelességet, a hivatástudatot.

Az üzemekben folyó aktívülések bizonyítják: a józan gondolkodásnak emberek a gondolkodásnak és magatartásnak e régi maradványait elítélik, így az áll-telintéztetletet, az önzést, a társadalmi tulajdon rendeltetését, a törvények, rendelkezések megszegését. A szakszervezeti aktivisták készek közreműködni az egyéni és a közösségi érdek összehangolásában, hogy olyan légkör teremtsék, amelyben nem jut érvényre a káros eszmek öröksége. Tudják, hogy nem könnyű feladatra vállalkoztak, s nem számíthatnak gyors sikerre. Türelmes megértéssel s főleg az üzem, hivatal jóérzésű dolgozóinak aktív közreműködésére támaszkodva lehet és kell számítani az emberi gyengeségeket, a téves és káros eszméket.

Kuklis István

Lét és tudat

A szocialista emberre válás iskolái

A szocialista tudat kialakítása további fejlődésünk nélkülözhetetlen feltétele. Hosszadalmas, bonyolult feladat ez, s végrehajtásához a népművelésnek a maga sajátos, sokféle eszközzel kell hozzájárulnia. A személyiség sokoldalú fejlesztése a szocialista nevelés elsőrendű célja. A korunkban felhalmozódott tengernyi ismeretet az egyes ember aligha sajátíthatja el teljes mértékben. Mégis fel kell tárni előtte a jelenségek mélyebb összefüggéseit, hogy megértse azok lényegét, s e megértésből fakadjon világnezete, amely cselekvéseit irányítja. A népművelés pótolhatatlan szerepe éppen az, hogy gondoskodik a dolgozók világnezeti és politikai neveléséről, megteremtí általános műveltségük növelésének feltételeit, alapot, kedvet teremt továbbtanulásukhoz.

Az MSZMP ideológiai irányelvei alapján ezeket a gondolatokat tartotta szem előtt a Postás Művelődési Ház, szakszervezetünk fővárosi kulturális központja is, amikor kidolgozta ideit munkatervét s annak tengelyébe az ismeretterjesztő tevékenységet állította. Sok év tapasztalata bizonyítja már az intézmény munkájában, hogy a világnezeti nevelésnek, valamint az általános műveltség szélesítésének

legbeváltabb formája a Postás Szabadakadémia és a TIT-tel közösen szervezett, ugyancsak a művelődési házban működő szabadegyetem.

Nézzük közelebbről az akadémia legfontosabb sorozatait! A megnevekedett érdeklődésnek megfelelően két társadalomtudományi tagozat is indult az egyszerű embereket legjobban érdeklő és érintő filozófiai, politikai problémák megtárgyalására, azonos tematikával. Az egyiket a postás és egyéb felnőtt dolgozók hallgatják, a másikat külön a Posta Oktatási Központ fiataljai számára szervezték. Az élet mai felfogása, A modern tudományos világkép kialakulása, Mit tudunk az anyagról?, Miért vannak háborúk? Forradalom és ellenforradalom — Az ember helye a világban — e néhány kiragadott előadással is érzékelteti talán e 8—8 előadásból álló tagozatok rendkívüli tematikai gazdagságát, s azt a célt, hogy a hallgatóság egymásra épülő, összefüggő ismereteket szerezzen.

Szürke cím — izgalmas tartalom

A szorosan vett politikai nevelést szolgálják a VI. kerületi Pártbizottsággal közösen szervezett, filmekkel illusztrált sorozatok, amelyeknek címe — Előadásos propaganda — vajmi keveset árul el sokszínűségükből, érdekességükből. Nem véletlen, hogy ezek a leglátogatottabbak (átlag 160—160 fő vesz rajtuk részt). Izelítől néhány cím: A Nyugat fellazítása politikájá, A nemzetközi munkásmozgalom aktuális kérdései, a KGST és a Közös Piac, A gazdasági mechanizmus kérdései, A párt és a munkásszótály vezető szerepe stb.

A politikai és világnezeti nevelést — mint elsőrendű feladatot — szolgálja a többi szabadakadémiai tagozat, illetve sorozat is. Mert a világnezeti politikai kérdésektől nem független a két földrajzi tagozat — az egyik hazánk, a másik pedig a nagyvilág közelebbi megismerését segíti — az irodalmi-zenei műveltséget komplex módon és eszközökkel terjesztő, a marxista esztétikán alapuló világirodalmi tagozat, a Műszaki Klub előadásorozata, amely a legújabb szakmai ismereteket is közkinccsá teszi, s nem utolsósorban a Szülői Akadémia, A Puskás Tivadar Távközlési Technikum, illetve a Postaforgalmi Technikum fiataljainak kérsére indított két ifjúsági akadémia — a kettő együtt mintegy 600—700 diákot vonz — rendkívüli változatosságban mindent tartalmaz, ami e korosztályokat érdekli: szakmai tudást, széles körű általános műveltséget és marxista filozófiát egyaránt. S napjaink valamennyi világpolitikai kérdésével tisztában lehet az, aki

végighallgatja a szabadegyetem Nemzetközi kérdések sorozatát; hasonló tematikát nyújt a szabadakadémia is a POK fiataljai számára.

Ki a munkahelyekre!

Az igények azonban már túlnőttek a művelődési házban — az élet sürgetően követeli meg, hogy a központilag szervezett előadások a munkahelyekre is kijussanak. (A munkásszállásokra kihelyezett előadásokról ezúttal nem szólnunk.) A Bp. 70-es postahivatalban az év eleje óta nagy látogatottságnak örvendő a kihelyezett esztétikai sorozat. Akárcsak benn a művelődési házban, itt sem pusztán az előadó szava hangzik fel. Hemingway, Jevtusenko, mai magyar költők, Beethoven és Gershwin, századok képzőművészetének remekai, a magyar színjátszás története — mindezt szemléletesen elevenedik meg, láthatóvá-hallhatóvá válik a helyszínen megrendezett előadásokon, élő bemutatók és vetítések formájában.

A kihelyezett tagozat sikere ébreszt gondolatokat a művelődési ház ismeretterjesztő tevékenységének új ágával, a szocialista brigádok és kultúrfelelősök akadémijával kapcsolatban. E kezdeményezést a Postás Dolgozó tavaly nyáron — A Beczúr utcai tervek ismertetve — örömmel üdvözölte. Rendkívül igényes, komplex jellegű tematikája vonz is állandóan 30—35 embert, a legkülönbözőbb postás munkakörökből. Öröndetesen sok közöttük a kézbesítő és fizikai dolgozó. Mégis helyesebb lenne — ahogyan ezt a művelődési ház már tervezi is —, ha a jövőben ezek a szemléltetett, többnyire műsorral kísért előadások szintén a munkahelyeken, a jól bevált kihelyezett formában hangzanának el.

A jövő közönsége

A művelődési ház ismeretterjesztő munkája — mindent összegezve — hasznosan s többnyire közvetlenül segíti az ideológiai irányelvek átültetését a gyakorlatba, a marxista-leninista gondolkodásmód elterjedését, a dolgozók és az ifjúság szocialista tudatának kialakítását. Különösen jelentős az, hogy a munka a tanuló ifjúságra is kiterjed; olyasmit tud nyújtani ifjú látogatóinak, amit az iskolai tananyag nem tartalmaz, s ami tudatuk formálásához, szocialista emberre válásukhoz mégis szükseges. Ezzel a művelődési ház a jövő postáit, saját jövőnk közönségét is neveli. Öröndetes, hogy a legnagyobb érdeklődés éppen a világnezeti, politikai nevelést közvetlenül szolgáló tagozatok iránt nyilvánul meg mind a felnőttek, mind az ifjúság részéről.

G. SZABÓ LÁSZLÓ

Az üllői hivatalvezető

Kedvetlen, zárkózott embernek látszott, amikor kilépett lakása ajtaján. Kérdő kifejezés ült arcán. Miért keresem, mit akarhatok tőle?

— Meg akarom ismerni — szóltam, s arcát figyeltem. Vajon mit takar a sűrű fekete bajusz, vastag szemöldök, a szűrés tekintet? Valójában milyen ember lehet Szabó László, az üllői postahivatal vezetője?

Idegesen, zavartan motoz íróasztalán, iratokat, papírokat rakosgat egyik helyről a másikra, csakhogy zavarát rejtse. Szája szögletében ott bujkál egy félj elfojtott, cinikus mosoly: — Nos itt vagyok. Ismerj hát meg, ha tudsz!

Hmm. Megpróbálok. Először közömbös dolgokról beszélgetünk. Arról, hogy kint hideg van, s a fák a villakertben milyen szépen hajladoznak. Szép az épület, talán a legszébb a faluban. A postahivatal idesorult be a földszintre. Mikor is?

Kérdőívbe görbül a szemöldök, homlokát ráncolja.

— Hát... már lassan 15 éve.

— Komoly idő. Ilyen helyen másfél évtized...!

Tehetetlenül tárja szét karját, mintegy kifejezve, hogy ő nem tehet erről. Igazán nem tehet.

A bejárati ajtó szűk kis folyosóra nyílik, a felek részére. Onnan egy ajtó a hivatalba. A helyiség alacsony, sötét és kicsi. Az üvegablak mögött három szorgoskodnak. A villany egész nap ég, a vaskályhába folyton rakják a tüzelőt. A sarokban lavór, benne víz, kézmósásra. A belső szobában együtt dolgoznak a kézbesítők a hivatalvezetővel. Születte bútorok, kopott, rozoga kézbesítőasztal, s az ajtó mögött csomagok. A csipkefüggönyös szárnyas üvegajtó mögött a hivatalvezető lakása. Bent tv-t néznek a gyerekek, a zene kiszűrődik. A család reggelenként a kézbesítők munkájára ébred. Bizonyos, hogy sem a hivatalvezetőnek, sem a dolgozóknak, sem a tízezer lakosú falunak nem ideális e posta.

Szabó László egyetértően bólogat. Igen, igen. Sajnos ez van! Mit lehet ez ellen tenni? Nem építhet új hivatalt. Ezt nem is várja tőle senki, azt viszont már inkább, hogy ne nyugodjék bele a jelenlegi állapotokba.

— Miért e szemrehányás? Hiszen jártam már bent az igazgatóságon is. A válasz: vannak még rosszabb körülmények között is hivatalok. — Lemondóan legyint. Arról beszél, hogy mindenütt csak igérgetnek. A helybeli tanácsnál még nemrégiben ígérték egy telket, amelyre épülhet majd az új posta. A hivatalvezető pedig vár, türelmesen vár.

— Mit tehetnék? Talán könyörgök? Nem szeretek kérni...

Igaz az, hogy saját költségén vezette be a lakásba a vizet, az saját szőnyegjeit terítette a kézbesítő szoba padlójára. S mutatja, hogy 15 év alatt csupán függönyt kaptak.

Pedig a Budapest-vidéki Postaigazgatóság az elmúlt esztendőben több mint egymillió forintot fordított a vidéki hivatalok berendezésére. De az üllői hivatal ebből is kimaradt. A vizet sem vezették be a hivatalba, a dolgozók még ma is lavórban tisztálkodnak. Mindez azért, mert Szabó László nem szeret — főleg gyakran nem — kérni...

Vajon, magánéletében is ilyen?

— Fiatlabb koromban motorokérképárra vágytam. Igaz, nehezen, de megszereztem. Nagyon szerettem motorozni. Még ma is megvan. Persze már öreg a masina, inkább a műzeumba való, mint túrára. Fiatságom kedves emlékeként őrizgetem.

Amikor ezeket mondja, arcán kisimulnak a ráncok, tekintete valahová messzire kalandozik, emlékeket keresgél a múltból. Majd hirtelen felkapja a fejét, az asztalra könyököl, tekintete őszinte, nyílt.

— Nem olyan egyszerű ám az életünk, emberek vagyunk, tele apró gondokkal és örömmel. Mindennapra jut valami otthon is, a hivatalban is. Nem kicsi a felelősségem. Nemcsak a pénzzel, de az emberekkel is el kell számolnom! Nem könnyű megérteni, elfogadtatni elveimet, tanításaimat. Azt valom, hogy mindenki képzelje magát mások helyébe és akként cselekedjék.

Helyeslően bólintok. Igaza van. Csupán szerénységét kifogásolom, nem a magánéletben — hiszen a szerénység egyik legbecsülendőbb tulajdonsága az embernek —, hanem a hivatalvezetésben. Mert az egészen más. Nemcsak magáért harcol, nemcsak magáért kér, hanem szaktársaiért, a hivatal valamennyi dolgozójáért. És van egy jó közmondás: ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez. Szabó Lászlónak többször is el kellene „zarandokolnia” a hegyhez, azaz a Budapest-vidéki Postaigazgatósághoz.

Most elmentem helyette (de csak most!) és megkerestem az igazgatóság vezetőjét, Nagy Bélánét. Érdeklődtem, milyen változásokra lehet számítani a közeljövőben az üllői postahivatalban.

— Új postahivalt csak 1970-re tervezünk — mondta Nagy Béláné —, de addig is nagy változások lesznek. Atalakítjuk, korszerűsítjük belülről a hivatalt, alkalmassá tesszük arra, hogy az igényeknek megfelelően még legalább öt-hat évig, amíg az új postahivatal elkészül.

És még azt is hozzáfűzte: örülnek annak, ha a hivatalvezetők problémáikkal felkeresik őket. Nem egyszer, hanem többször is. Ugyanis nem biztos, hogy amikor iróasztalt vagy más berendezést kérnek, az éppen raktáron van, de lehetséges, hogy a következő kérésüket már tudják teljesíteni.

Bizonyos, hogy nemcsak az Igazgatóság hibája az, hogy az üllői hivatal 15 év alatt mindössze függönyt kapott.

Vonák Katalin

Helyesbítés helyett:

A lényegről — a lényegtelenről

Valóságos kis vihart váltott ki a Postás Dolgozó januári számában megjelent, „Tollal-lencsével, Baracsától—Adonyig” című riport. Főleg az a része, amelyben annak a véleményének adtunk kifejezést, hogy a Székesfehérvár 1. postahivatal szocialista brigádnaplói kúllalakra mutatók, de a tartalmat illetően szegényesek. Idéztük Jung Ferenc hivatalvezető szavait a dunaujvárosi szocialista brigádok tartalmas naplóit illetően: „Könnyű nekik, szerződtek egy külső rajzoló. Mi magunk csináljuk...” Leírtuk a véleményét, sejtve, hogy a dunaujvárosiak reagálni fognak. Meg is tették, s tiltakoztak — joggal hangsúlyozták, hogy a naplókat semmiféle külső szerződöttetett rajzoló, hanem az egyik brigád vezetője, Gyurina Mihály szerkeszti, mert szerkeszti! Nem is rosszull!

Majd jött egy másik levél Jung Ferencről, a Székesfehérvár 1. postahivatal vezetőjétől. (Azóta már találkozottunk ismét személyesen.) Azt állítja Jung Ferenc szaktárs, hogy szavait félreértettük, mert ő nem mondta, hogy Dunaujvárosban külső rajzoló szerződöttetett a brigádnaplók vezetésére. Azonban azt beismeri lapunk bírálata alapján is, hogy Székesfehérvárott kell javítani a naplók tartalmán.

Úgy véljük, az elhangzott szavak valódiságáról, vagy nem valódiságáról nem fontos vitakozni. A dunaujvárosiak valóban saját maguk vezetik a naplókat, és ugyanezt teszik Székesfehérvárott is, sőt itt ma már tartalmasabban. S ez a lényeg, szaktársak!

Milyen legyen a jó brigádnapló? Mindenekelőtt tartalmas, tükrözze egy brigád kollektívájának életét, az adott szavuknak megfelelő munkát, meg azt is, hogy egy-egy nehezebb feladattal milyen nehézségek leküzdésével hajtottak végre. A szocialista brigádok vállalásai éppen azért feltűnőek, mert olyan feladatokra irányulnak, amelyek elvégzése a szokottnál több erőfeszítést követel meg. Van tehát miről írni a brigádnaplóba. Gondoljanak Székesfehérvárott és mindenütt arra, hogy e naplók nemcsak a jelen, de az utókór számára is krónikák jelentenek — a szocialista emberre válás krónikáit.

„b”

TÉLI PORTYÁZÁS SZOLNOK MEGYÉBEN

Ezúttal Szolnok megyében voltunk. Az alföldi megye téli időjárás megviselte útjain nehezen közelíthettük meg a falvak, városok postahivatalait. A munka mindenütt zavartalanul folyt, a tél nehézségeit mindenütt sikeresen leküzdik. A városok, a falvak és a tanyavilág lakói nemigen panaszkodhatnak a posta szolgáltatásaira. Utikalauzunk Győr Ferenc, a postások szak-szervezete Szolnok megyei bizottságának titkára, a programot is ő állította össze, ismeri megyéjét, a hivatalokat és az egyéb postaszerveket.

Bronzplakettes brigád

Első állomásunk a szolnoki rádióállomás. A portás szigorúan ellenőrzi az igazolványokat belépés előtt. De hamarosan bent vagyunk Kovács Árpád üzemvezető irodájában, megismerjük Vincze Györgyöt, a szakszervezeti bizottság titkárát is. — Összeszokott itt a gárda, még a nehezebb feladatok elvégzésére is képesek. A közelmúltban teljesen belső erőkkel építették meg a megyei kétkilowattos adót. A szükséges anyagokat főleg elfekvő hulladékokból gyűjtötték össze és a munkát egy év alatt végeztük el — számol be az üzemvezető. Megtudjuk azt is, hogy baráti kapcsolatot tartanak a közeli szentesi rádiókkal is. A nyáron labdarúgó-mérkőzésre hívták ki a szolnokiakat. El is utaztak Szentesre. Az eredmény: 3:0, a szentesiek javára...

Nagy itt a tanulási láz: csaknem a létszám fele tanul, van, aki az általános iskola hetedik-nyolcadik osztályát végzi, van, aki a műszaki egyetemet.

— A három szocialista brigád közül a mi brigádunk már háromszor elnyerte a szocialista címet, és a február 8-i tanácskozás megszavazta részünkre a negyedik alkalommal is, így számítunk a bronzplakettre — újságolja Nagy Károly, az adókezelő szocialista brigádvezetője.

Nálunk a munkaversenyben az üzemeltetés és az anyagtakarékosság dominál. Tavaly 45 000 forintot takarítottunk meg. Hogy miből tevődik össze ez az eredmény? Dolgozóink megtanultak például precíz forrasztani, s az ön sok devizába kerül az országban. Az adócsövek garanciális használati ideje két-három óra. A helyes kezeléssel 10-14-15 000 órát is használjuk az adócsöveket legtovább — mondja az üzemvezető, miközben felhívja figyelmünket az adóterem sarkában elhelyezett kis

vitrinre, a „házi múzeumra”. Láttunk abban mindent, elrozsdásodott alkatrészt, csavart, rosszul összezsírozott vezetéket, s egy kicsiny feliratot: „Ez is rekord.” S mellett egy adócső, 58 934 órát használták.

(Budapestben hallottuk, hogy a Posta Rádió- és Televízió-műszaki Igazgatóság első ízben szervezett „kiváló mérnök” mozgalmaiban Kovács Árpád üzemvezető mérnök első helyezést ért el. Ehhez is gratulálunk.)

A gépkocsitulajdonos

Néhány hónappal ezelőtt Besenyszög postahivatal vezetője, Tóth Sándor részére sürgős telefonüzenetet továbbítottak: a gépkocsinyeremény-sorsoláson egy Wartburgot húztak ki 5000 forintos gépkocsinyeremény-kötvényére.

— No hiszen képzelheti, nagy volt az öröm, no meg mindjárt a gond! A közeli hetekben teszem le végre a járművezetői vizsgát. Addig szó sincs semmiféle kirándulásról, a kocsit téli álmát aluszsa a garázsban — mert hogy azt is kellett építeni. A községben máris nagy az érdeklődés a kocsit iránt. Félek, hogy úgy járok, mint a „Kár a benzinnél” című filmben az a munkás, akinek életét megkeserítette a személygépkocsi — jegyzi meg tréfásan Tóth Sándor hivatalvezető.

Talán mégsem lesz kár — a benzinnél

Örömmel hallottuk, hogy a hivatal évek óta ötös minősítésű. Lelkiismeretesen foglalkoznak a takarékoskodással, jelenleg több mint három és fél milliójuk van a besenyszögi betéttulajdonosoknak. Napjainkban is egyre többen hozzák a pénzt, hiszen zárzámadás volt a helyi tsz-ben. Tóth Sándor kifogástalanul dolgozik már vagy harminc éve a hivatalban, feleségével együtt. A közelmúltban mégis

volt egy kínos ügye a Nemzeti Bankkal. Az egyik köteg százszáz négyezer forint hiányzott. Nagy volt a ribillió. Majd kiderült, hogy ott, a Nemzeti Bankban vették ki a négy százast a kötegből, mert hogy erősen megviseltek voltak, s ki kellett cserélni. Ezt a műveletet sehol nem jegyezték fel, és csak akkor jöttek rá, amikor négyezer forint többlet jött ki a pénztárárszámlánál. A postásbecsület nem szenvedett csorbát...

— Jó, jó, de mi van akkor, ha az a négyezer forint nem kerül elő? — jegyzi meg kesernyősen a hivatalvezető.

Bírálat — Debrecenbe

Szandaszőlőss szinte egyetlen több kilométernyi hosszú utcából áll, közepe táján egy düledező vályogviskó, a postahivatal. Százhuszonöt évvel ezelőtt épült a ház. Bokaig erő sárban jutunk a hivatal egyetlen szobájába. Néczin Elemérné itt a hivatalvezető, férje a hírlapfelelős.

— Hogyan élünk itt? Hát nem valami szép környezetben, de nem is unalmasan. Öt gyermekem van, a legidősebb most járja a második gimnáziumot. Télen bizony nehéz itt a munka. Többször kértük már az igazgatóságot: építsenek új hivatalt, mert itt életveszélyes a munka. Sajnos csak ígéretet kaptunk. Most már azt sem. Házat építenék, háromszobásat. Levél-

„Azon a vonalon, arra, 50 hibát hátrítottunk el...”

tár Erzsébet távbeszélőközpont-kezelő is.

Amikor az ifjú pár novemberben átvette a hivatalt, vagy harminc hibapontot jelöltek meg; a legutóbbi szemle megállapította, hogy több mint a felét már kijavították. Bizonyára ennek tudható be, hogy néhány hónap múltán a hármastól négyes minősítésű lett a hivatal. Az itteniek igazi postás szívvel dolgoznak.

Feltűnően fiatal hivatalvezetővel ismerkedtünk meg Tiszaföldváron. Király Sándor huszonöt dolgozó munkáját irányítja vagy másfél éve. Ő maga sem sokkal idősebb, mint a dolgozók nagy része. A lelkesedés és a hozzáértés itt is meghozta gyümölcsét, mert a hivatal harmas minősítése négyesre javult.

Tisztaság, rend jellemző mindenre. December végén újították fel ezt a postát negyvenezer forintot költséggel. A kézbesítőteremben fénycsöves világítás lesz, és hamarosan megkezdik a parketázást is.

— Most szeretném a kézbesítők belkezelési idejét munkaútszervezéssel csökkenteni. Új rendszerű beosztásokról kapnak, így naponta 10-15 perccel rövidül a belkezelés.

„Kötelességünk volt...”

— Hídvégi Vilmos vonalfelvigyázó vagyok, sajnos, nincs sok időm a beszélgetésre, sok a munka. El is hiszünk, hiszen a téli időjárás a hálózatot sok helyütt megromlítja. Január 31-én a zúzmara miatt ötven helyen volt helyközi zavar, a harmadik napon minden hibát elhárítottak.

— No persze, dolgoztunk szinte éjjel-nappal. Nem mondta senki, kötelességünk volt. Bocssáson meg, de már sietek, viszontlátásra — s néhány perc múlva Hídvégi Vilmos motoron ülve eltűnik a távolban.

Nagy építkezés, átalakítás közepette nyitottunk be Mezőtúr 1. postahivatalba. Azelőtt itt régi típusú, 300-as LB-telefonközpont volt, most a javítóüzemből szerelik a nagy teljesítményű CB-központot.

Makai Barnabás a hivatalvezető. Másoktól halljuk felőle, hogy szenvedélyes horgász. Emellett szabad idejében megépített egy miniatűr villamosmozdonyt, állomás-épületekkel, váltókkal, sínhalózzal, gyermekei és saját öröme.

A „házi vasútközlekedés” évek óta annyira fejlődött a Makai-családban, hogy már a nagyobbik szoba is szűknek bizonyult. Mit lehet tenni? — a ház asszonyának öröme a vasúthálózat ládába került.

Olvasó postások...

Sok mindenről hallottunk itt, így a postások közös Körös-parti kirándulásáról, melyet halpaprikás-főzessel köztöttek össze, arról, hogy a százkötetes letéti könyvtárat olykor havonta kétszer is ki kell cserélni, olyan nagy az

érdeklődés az irodalom iránt.

Panaszkodtak is: a pincében bokáig ér a víz, tönkremegy a tüzelő. Emiatt többször szölkáltak már az igazgatóságnak is, sajnos eddig nem sok eredménnyel.

Barátságosan felhívást fogadtunk bennünket Török-szentmiklósi postahivatalban. Észrevettük a zsúfoltságot, s azt, hogy a kézbesítők kiszorultak a folyosóra.

Sajnos, a jelenlegi állapotokon sokat nem lehet változtatni. Valamikor ez az épület börtön volt — magyarázta Kraftsik József hivatalvezető és Nagy Margit, a járási szakszervezeti bizottság titkára. A postás dolgozók fegyelmezett munkájának köszönhető be viszont, hogy a hivatal mégis ötös minősítésű. Lehet tehát jól is dolgozni a ma még kevésbé megfelelő munkakörülmények között is.

Hat kisközség tartozik szakszervezeti bizottságunkhoz, s az előírás szerint fél-évenként tartunk taggyűlést. Itt helyben egy évek óta égető panaszt sikerült orvosolni, az üzemi étkeztetés bevezetésével. A közelmúltban 15 fővel alakítottuk meg a KISZ-szervezetet. Sikeresen folyik a szakszervezeti politikai oktatás. Hogy milyen témákat beszélünk meg? Legutóbb a nemzetközi munkamegosztásról, a szakszervezet szerepéről beszélgettünk.

Nem sokáig tart már ez az állapot, a múlt hónapban ugyanis a helyi tanácsnál beszámoltattak a posta munkájáról, s a vb úgy határozott:

tanácsi hozzájárulással 1970-re új postát építenek.

Már nem pihenőhelye a „vándormadaraknak”

Utolsó állomásunk — állomás. Szolnok 2. postahivatal ugyanis a vasútállomás épületében működik. Késő van, de Kerekes Kálmán szb-titkárt és Ficzere István párttitkárt még ott találjuk. Ficzere elvtárs 23 éve dolgozik itt. Krónikába foglalhatók az általa elmondottak, hiszen 5 ismeri legjobban a hivatal több mint két évtizedes történetét.

Azelőtt ez a posta a „vándormadarak” pihenőhelye volt. A postás dolgozók bérrendezésének tudják be, hogy megszűnt a munkaerő-vándorlás. Felidézte az 1956-os ellenforradalom keserű napjait, amikor a postás munka nemegyszer életveszéllyel járt. A legfrissebb esemény: február 7-én ülést tartott a szakszervezeti bizottság. Megtárgyalták a legutóbbi központi vezetőségi ülés útmutatásait és a szocialista munkaversennyel kapcsolatos feladatokat.

A hangos bemondó közli: a Budapest felé közlekedő gyorsvonat megérkezett. A vonatablakból még látjuk, amint a postások az utolsó csomagot, zárlatot is felrakják a postakocsiba.

Integretünk, s ők vissza — barátságosan.

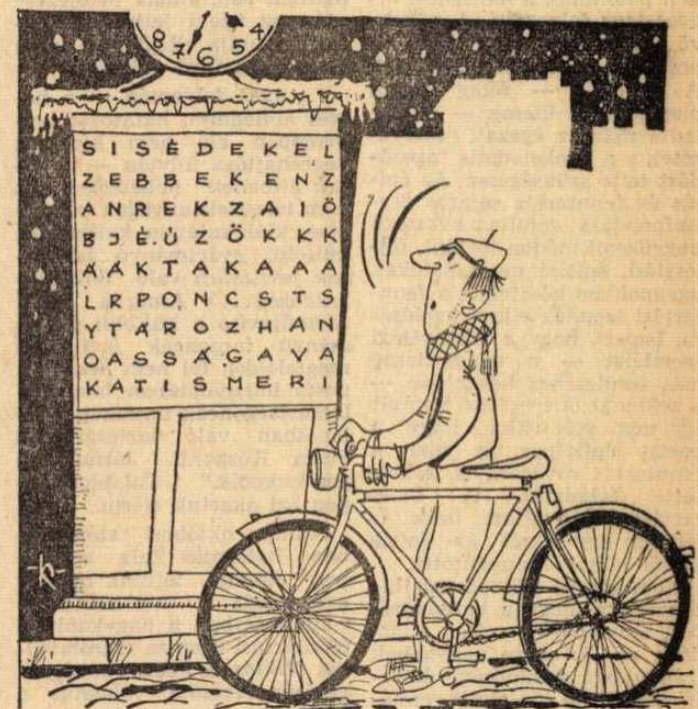
Írta: Bérczes György
Fotók: Sándor György

KÖZLEKEDÉSI REJTVÉNYPLAKÁT

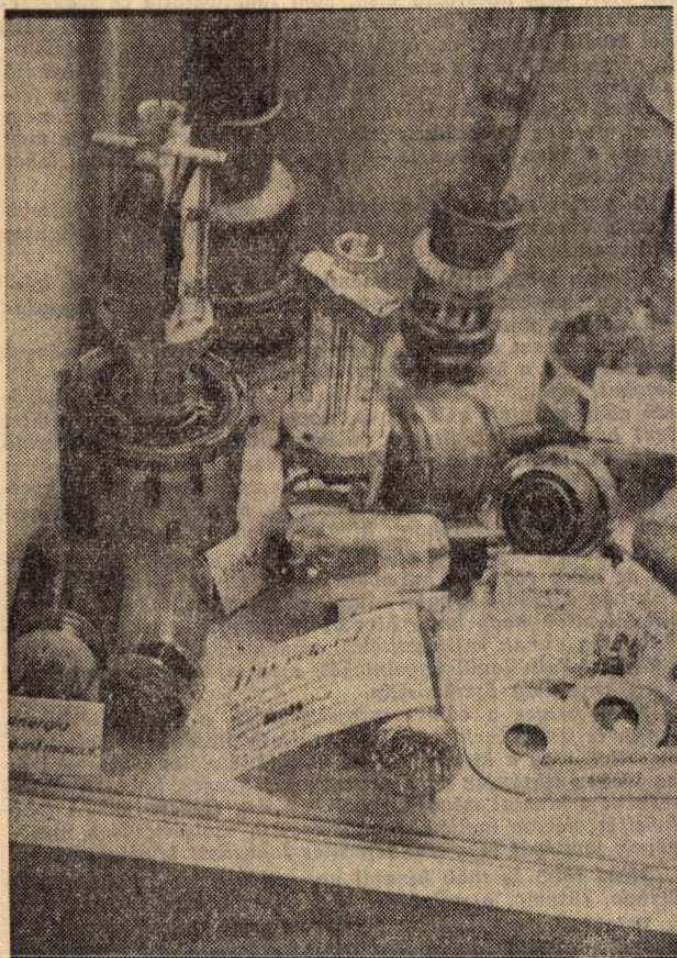
Mi áll a hirdetőoszlopon levő rejtvenyplakáton, amit a biciklista olvas?

On is megtudja, ha a betűket az ábra mértani középpontjából kiindulva, csigavonalban összeolvassa.

Fejtésre fel, jó szórakozást!

Megfejtés: A közlőn csak az közlekedési szobályokat ismeri.

A házimúzeum agít a takarékoságra

Hatékonyabban gazdálkodunk

Az utóbbi időben jelentősen fejlődött a posta állóeszköz-állománya. Az elmúlt öt év során mintegy kétmilliárd forintot költöttek beruházásokra, mintegy 8 milliót pedig a meglévő épületek, berendezések felújítására.

Miként értékelhetjük a fejlődést? Erről beszélgettünk Korondy Károllyal, a postavezérigazgatóság szakosztály-vezetőjével.

Első helyen

a távbeszélő-szolgáltatás

Megtudjuk, hogy a legnagyobb előrehaladás a távbeszélőszolgálat területén történt. A rendelkezésre álló keret 73,7 százalékát a vezetékes, 16,3 százalékát pedig a vezeték nélküli hálózat bővítésére fordították. Budapesten a tervezett 40 000 helyett 44 000 állomás befogadóképességgel bővült a telefonközpontok kapacitása. Vidéken — többek között Szombathelyen, Gyöngyösön, Szegeden, Keszthelyen és Győrött — összesen 16 000-rel növekedett a központok kapacitása.

A helyközi szolgálat fejlesztési munkáiból a miskolci és dunántúli távkábel korszerűsítés említhető meg. Nagy jelentőségű az energiaellátó központok hálózati hálózatainak kiépítése is. A nemzetközi távközlési kapcsolatok megújítását szolgálja mindenekelőtt a Szovjetunió felé megépített mikrolánc. Ezáltal a tv-műsorok adása és vétele zavartalanra vált. A távlati tervek szerint a mikroláncot távbeszélgetések átvitelére is igénybe veszik.

A fejlődés problémái

A fejlődés érzékelhetően nagy, de nem egyenletes és problémamentes. Némi lemaradás van a posta hagyományos területein, így a levél, csomag, távirat feldolgozásának és kézbesítésének fejlesztésében. A rendelkezésre álló összegeknek mintegy öt százalékát fordították ilyen célokra. A fejlesztésnek ez a mértéke azonban nem csupán az anyagi lehetőségekhez igazodott. Az egyes szolgálati ágak közötti feltűnő eltérések főleg a távbeszélő iránti óriási érdeklődés és igény következménye.

A másik nagy gond az, hogy a már korábban is meglévő épületek, berendezések állaga nem juttat kielégítő mértékben, sőt, némely vonatkozásban kimondottan romlott. Jól illusztrálja a helyzetet, hogy a nemzetközi interurbán forgalomban — magyar—szovjet viszonylatban — a kieső idő jóval nagyobb a magyar, mint a szovjet területen. Az elmaradás oka, magyarázata abban keresendő, hogy a rendelkezésre álló ötszáz millió forint csak a legszükségesebb javításokra volt elegendő, a korszerűsítést, a fejlesztést már nem tette lehetővé. Ezt a hiányt kell pótolnunk a harmadik ötéves terv folyamán. A növekvő feladatok hozták létre a posta új szervezeti felépítését.

A fejlődés — főleg annak meggyorsulása — túlhaladta már az ágazati szervezést, s a funkcionális tagozódást tette szükségessé. Az építés és fenntartás sajátos összefonódása gátolta a korszerű nagyszámú módon történő, fejlesztési, építési munkákat, ugyanakkor késztetett a fenntartási teendők elhanyagolására. Ismert, hogy a mennyiségi szemlélet — a népgazdaság más területeihez hasonlóan — a postánál is éreztette hatását. Így nem volt ritka, hogy a postai építőipar és ipar a fenntartás rovására is teljesítette feladatát. A fenntartásra biztosított órák és létszám egy részét az építés időre elszippantotta.

Nem szorult különösebb bizonyításra, hogy a berendezések, amelyeknek száma állandóan nő, és egyre nagyobbak irányukban a minőségi követelmények — idő előtti romlását nem engedhetjük meg magunknak.

A hangsúly a megelőző karbantartáson van. A postaigazgatóságok átszervezése, vala-

mint a végrehajtó szolgálat folyamatban levő átalakítása — az építés és fenntartás különválasztása révén — jobban szolgálja a népgazdaság és ezen belül a posta egyetemes érdekeit, s lehetőséget biztosít a rendelkezésre álló eszközök még hatékonyabb felhasználására.

Minden bizonnyal javítja a gazdálkodás körülményeit, hogy az évtől lényegesen nagyobb önállóságot biztosít a postaszerveknek, a vállalati beruházások fogalmának életrehívása. A régebbi szigorú megkötöttségek — amelyeknek megsértését igen sokszor hallgatólagosan eltiltották a felügyeleti szervek — feloldása minden valószínűség szerint hatékonyan érezteti majd hatását.

Az ideai lehetőségek

A gazdálkodás módszerein, természetesen, sok minden áll, ám a fejlődés mértéke mégiscsak az anyagiakon múlik. Véglegesen jóváhagyott ötéves tervvel a posta még nem rendelkezik. Az előzetes számításokból azonban kitűnik, hogy a második ötéves tervben várhatóan nagyobb feladatokat kell hatékonyabban végrehajtani. Folytatják a tavaly elkezdett, 8000-es kapacitású lágymányosi telefonközpont építését, melynek átadását határidejét 1968-ra tűzték ki. A Krisztina-központot 4000 állomás kapacitással bővítik és

tervbe vették a Ferenc-központ 4000-es bővítését is.

Az idén a posta több nagy beruházást kezd el. A tervekben szerepel a lakihegyi rádióadó rekonstrukciója, amelyet 1967 végére el is készítenek. Ekkor már két százötven kilowattos adó működik.

Orvosolják a tisztántúli területek lakóinak régi keletű panasza: a jobb műsorrelátottság érdekében tv-adót építenek 1967-re. Pécs is új tv-adót kap. A tv-műsorcsere bővítését szolgálja, hogy mikrohullámú összeköttetést teremtenek Jugoszláviával és Romániával. A jugoszláv lánc 1966, a román pedig 1967 végére készül el. Gazdagodik a telexszolgálat. A különböző vállalatoknál, üzemeinknél háromszáz új géptávíró helyre kerül üzembe. Tovább épül a postahivatalok közötti automata távíróhálózat. Ennek keretében Csongrád, Békés, Bács és Győr megye hivatalait kapcsolják be az automata hálózatba.

A népgazdaság — lehetőségeinek megfelelően — évről-évre többlet áldoz a posta műszaki fejlesztésére, állóeszköz-állagának megújítására. Helyesnek jellemezzük, hogy a Vezérigazgatóság, az egyes igazgatóságok, valamint a végrehajtó szolgálat vezetői és dolgozói a gazdálkodási módszerek tökéletesítésével egyre jobban kamatoztatják a népgazdaság által biztosított pénzeszközöket.

M. K.

Bíráltunk — intézkedtek

A Postás Dolgozó 1965. októberi számában „A villamos-targoncák javítása körüli visszasságokról” cím alatt jelent meg egy kritikai írás. Kövesi Béla postavezérigazgató válaszolt a bírálatra.

„... a tárca területén a különböző rakodógépek javításának szétszórtsága, az alkalmazott különböző technológiák, a javításoknak elhúzó-dása, valamint gazdaságtalan volta miatt a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium Kollégiumának 2/1964. Koll. sz. határozata alapján a 33/1964. KPM. sz. utasítás kijelölte az egyes rakodógépek felújításának tárcán belüli bázisát. A villamos sík- és emelővillás targoncák javítására a MÁV Északi Járműjavító Üzemi Vállalatot jelölték ki. A javítási profil összevonása feltétlenül kedvező és indokolt, különösen az azonos típusú és a külföldi gyártmányú villamos-targoncák tekintetében. A nagyszámú javítás minőségi és gazdasági szempontból is előnyös, s a jövőben feltétlenül érezteti hatását.

A MÁV Járműjavító jelenlegi kapacitása havonta 12 targonca javítását teszi lehetővé. A targoncajavító üzem felújítása és bővítése folyamatban van, annak befejezése után az üzem teljes mértékben ki tudja elégíteni a tárca targoncajavítási igényeit.

... 1965 folyamán — a helyes kollégiumi határozat keltezőképpen elő nem készítette végrehajtása folytán — adódtak átmeneti nehézségek (be nem tervezett anyagok beszerzése, kialakulatlan kalkuláció, külföldi gyártmányú targoncák javítására való felkészültség...). Amíg a MÁV Járműjavító a külföldi gyártmányú targoncák javítására megfelelően fel nem készült, a posta használatában levő villamos-targoncák üzemképes állapotban való tartásáról a Posta Központi Járműtelep gondoskodik.” Tulajdonképpen ezt akartuk elérni.

Szintén októberi számunkban „Látogatás Zala megyében” címmel tettünk néhány észrevételt munkavédelmi vonatkozásban a nagykanizsai fenntartási üzemre. Garamvölgyi Miklós, a Pécsi Postaigazgatóság vezetője válaszolt a bírálatra.

„... az észrevételek alapján a nagykanizsai fenntartási üzemnél újabb megvizsgálta az öltöző kialakításának lehe-

tőségét. A postaépületben erre a célra az emeleten nem tudok megfelelő helyiséget biztosítani, mivel az iroda-helyiségekre a műszaki tervek összevonásánál feltétlenül szükség van. Az alagsorban viszont éppen a környezetvédelmi kialakítása következtében felszabadul egy szűk, világos, déli fekvésű helyiség, amelyet öltöző céljára alkalmaznánk tartok. A helyiség felhasználását illetően kikértem a helybeli KÖJAL véleményét, s hozzájárulását adták a helyiség öltözővé alakítására. Ezzel a megoldással a szakszervezet megbízottjának társadalmi munkavédelmi felügyelője is egyetért.”

Lapunk januári számában „Tollal — lencsével Baracska-tól Adonyig” cím alatt foglalkoztunk az enyingi postahivatal vezetőjével, s bíráltuk magatartását, mivel a hivatalvezető egyben a járási szakszervezeti bizottság elnöke is. Rózsás Ferenc, a szakszervezet Fejér megyei bizottságának titkára vizsgálta meg az ügyet.

... a hivatal helyiségei valóban festésre szorulnak. Az igazgatóság erre november 10-én adott engedélyt, azonban közben módosult a költségvetés, s az e célra fordított összeg csaknem a felére csökkent. A feladattal megbízott ktsz nem tudta, hogy milyen munkát kell elvégeznie, végül is tisztázódott, s a munkálatait áprilisban elvégzik. Bognár János, mint szb-elnök, valóban nem kapta meg üti-költségét, amelyet a decemberi taggyűlésre való utazásra költött el. Csak azt nem mondta el a Postás Dolgozó szerkesztőjének, hogy az szb-titkár tudomására hozta: a költségeket az alapszervezet csak később, a bizalmi tagdíjelszámoltatása után tudja megtéríteni. Bognár szaktárs panaszkodott, hogy nem vonják be a szakszervezeti munkába. A helyszínen elmondtuk neki, hogy ne várja minden alkalommal, minden apró ügyben a vezetőség összehívását. Nincs is erre olyan sűrűn lehetőség, vannak ügyek, amelyekben menet közben a titkár foglal állást és intézkedik. Bognár szaktársat minden vezetőségi ülésre eddig is meghívták, de ő különböző okok miatt nem jelent meg. Kívánságának megfelelően, kapott meghatározott feladatot is, most már csak rajta áll, hogy azokat el is végze.”

A magy világgal beszélnek

A Horváth Mihály téri épület műemlék. Ez a tény sajátos problémák elé állította a felújítási munkálatokat. Az akkor gondokkal küzdő emberek ma már derűsen emlékeznek rá vissza. A felújítást 1965. december 31-én, 8 millió forint költséggel, sikeresen befejezték. A Képzőművészeti Lektorátus természetesen ragaszkodott ahhoz, hogy a szoborcsoportokat és az épületen levő reliefsket az eredetinek megfelelően állítsák helyre. Természetesen, hiszen ezt kívánja a műemlékvédelem. Szakszerűen felbecsülte ennek a munkának várható költségeit is. Ez együttesen meghaladta a kétmillió forintot. Igen ám, de ez a kétmillió forint nem volt meg. Fejtörés, szaladgálás, álmatlan éjszaka... Milyen könnyű ma már leírni, hogy megtalálták a megoldást! Milyen egyszerű, hogy a puha mészke regenerálását úgy oldották meg, hogy zsiros tehéntejjel dúsították, aztán saját anyagot porítottak, abban tömörítették. Gyerekként! És ha még hozzáteszük, hogy ezzel az „egyszerű” megoldással 330 ezer forintot csökkentettük a költséget! És ilyen „egyszerű” megoldást talált Sipos László a sérült gránitbázis helyreállításánál. A kövek kicserélése 325 ezer forintba került volna, az egyidejű statikai problémával. Hatvanöt ezer forint költség-ből, cserélés nélkül, poliésztergyantával kijavították. Régi szépségében magaslik ma a Horváth Mihály tér fölé az épület, csak Sipos László lelkét „bírja” egy kérdés: vajon munkaköri kötelessége volt-e a megoldás megkeresése? Igen — vagy nem — állást foglalni e kérdésben most nem kívánok, azt azonban ez úton is szeretném javasolni: újítási javaslatait kétesen értelmezhető sértődöttségből ne tartsa meg magának!

Az egész világ — egy teremben

A Helyközi Távbeszélő Igazgatósághoz Pintér György kalauzol át. Szarvas Sándor igazgató vidéken van, Hollósi Károly főmérnök értekezletet tart, s csak kalauzum személyes védelme alatt tudok bejutni a „szentélybe”. A nemzetközi távbeszélőosztályon Nemere Károly osztályvezető-helyettes a kötelező bizalmatlanság után szívélyesen tájékoztat. Nem tudok szabadulni egy hatalmas érzéstől: ebben a kis teremben, ahol fűgér női kezek tevékenykednek, számomra titokzatos táblák előtt, idegen szavak röpködnek ezer és ezer kilométereket átsuhanva — itt az egész világ. Itt közvetlenül jelentkezik Moszkva és Berlin (csak Kelet-Berlin, mert Nyugat-Berlin csak Frankfurt-on át). Róma és Stockholm, Párizs és Bécs. Linzen, London, Párizs, Bernen keresztül átrepülhetünk messzi tengereken 24 órán belül mindent „be tudnak hozni”. Verne Gyula fantáziájával követem az egyszerűen elmondott adatokat, próbálom követni — nem könnyű! Megértem, hogy az időjárás, a légköri viszonyok befolyásolhatják a kapcsolást, nehézségeket támaszthatnak, józan tényezők, és mégis, mindez együtt, be nem vallottan is, csodálattal kényszerít, s hogy hangot ennek megsemm ad, annak oka az a természetesség, amellyel Nemere Károly tájékoztat. Huszonkilenc esztendő szolgálat mögött biztonságos határozza meg hangja lejtését. Három nyelven érintkeznek a nagyvilággal: francia, orosz és német nyelven. A posta nemzetközi, hivatalos nyelve a francia, s mosolyogva meséli el, hogy a múltkorában Berlin azt kérte, német helyett franciául beszéljenek. Hogy miért? A szolgálatos hölgy gyakorolni akarta a francia nyelvet. Nyelvtan 2000 kilométer távolságból! O, most nincs forgalom, alig érik el a napi 1700 beszélgetést! Nyáron, akkor igen, akkor elérik a 2000—2100 beszélgetést is, akkor eleven, lüktető itt az élet, és ami fő, több a bejövő, mint a kimenő. Ugy örül a devizának, mintha kapna belőle!

A belföldi távbeszélőosztályra már két kíséreléssel érkeztem, mert Nemere Károly is velünk jön. És ő mutatja meg az előtér zászlókkal díszített falát. Büszkén és elégedetten. „Szocialista brigád” feliratú zászlók töltik be a falat, és ezeket, amelyeket Nemere Károly mutatott oly büszkén, a szomszéd legénység nyerte el. Azt pedig, hogy a nemzetközi távbeszélőosztály is elnyerte a szocialista osztály kitüntető címet, a belföldi távbeszélőosztály vezetője, dr. Káplán Istvánné mutatja. Egymás sikerének örülnek, és segítik egymást. Harmadik-harmadik tanulnak jelenleg franciául, oroszul, németül, angolul Káplánné lányai közt. Tanulnak, aztán, ha már lehet tudni: huss! — repülnek át a nemzetközi vonalra, és Káplánné kezdi újra az oktatást. Ez a dolgok rendje — mondja, és csodálkozva néz rám: kell-e annál több, szebb jutalom, mint látni a fiatalok fejlődését, látni, hogy sikeresen illeszkednek be a magasabbrendű feladatok elvégzésébe?

Ceglédre kérem... Szolnokot kérem... Debrecen kérem... Az irányítók összeszedik a távbeszélőjegyeket, és viszik, hordják széjjel. (Káplánné csöndesen megszólal: ez

bizony modernebb is lehetne! Csőpostá, szalagposta, vagy valami, de ez így bizony kissé elmaradt. No, persze, azért fönnekadás nincs, de hát...!)

A várakozási idő átlag 12—13 perc

Hát igen, ami igaz, az igaz, sokszor nehezebben jön be, Cegléd, mint Moszkva! De az átlag jó, és itt 18—20 000 beszélgetést bonyolítanak le egyetlen napon: bejövő, kimenő, átmenő — ezekből tevődnek össze.

1963-ig nehéz volt, valószínűs átjáróház: jöttek és mentek a fiatalok. Valaki azt mondta: gyere a mi vállalatunkhoz, ott jobb! — és másnap már egy hely üres volt. De a bérrendezés óta ez megszűnt. Jönnek a fiatalok, és — maradnak. Tetszik nekik. Mind érettségizett, az idősebbeknél pedig ott a nagy tapasztalat. Ők tanítják a fiatalokat.

Leülök az egyik székre. Speciális szék, az egészségügyi követelmények figyelembevételével, sok fejtevéssel készült. Körben mozgatható, emelhető és süllyeszthető, jól tartja a hátat. Egy idősebb hölgy rám néz: Hja, ma már nem kell görnyedezni!

Bródy Imre

Egy versenyforma hibáiról

Az előző számunkban megjelent „Csalódott soltiak” c. cikkünket azzal zártuk, hogy a Szegedi Postaigazgatósággal folytatott beszélgetés után foglalunk állást a soltiak sérelmével kapcsolatban.

A Szegedi Postaigazgatóságon megkerestük Fodor István igazgatót, és a szakmai munkaverseny-felelőst, dr. Aradi Sándor-nét. A megbeszélésen Sütő István, a Postások Szakszervezete Közgazdasági Osztályának munkatársa is részt vett.

Fodor István igazgató kérdésünkre elmondotta, hogy az 1964-es évben komoly gondot okozott a kiváló hivatal cím odaítélése a verseny győzteseinek. Ugyanis jóval több hivatal teljesítette a versenyfeltételeket, mint az előző években. A solti hivatal valóban mindent megtett, csupán a 2. tized százalék hiányzott a bevételi tervükből. Hiába volt Solt 8 éven keresztül kiváló hivatal, ha igazságszerűen akartak itélni, mégsem kaphatták meg kilencedszer a címet. Voltak jobb eredményt elérő hivatalok, amelyek hasonló körülmények mellett sokkal jobban teljesítették a feladatokat.

A versenyfeltételeket nézegetve több hibát találtunk. Első hibaként említhető, hogy az igazgatóság általános szempontokat adott a versenyen kívánó hivataloknak. Nem szóltak bele, hogy ki mit vállal. Így az értékelésnél az összehasonlítás szinte lehetetlen.

Helytelen értékeléshez vezethet az is, hogy az igazgatóság általában szabta meg a versenyben elérhető feladatokat, (a minősítés kivételével). Ugyanazokat a feladatokat állapította meg a kishivatalokra, mint a nagyhivatalokra, holott mindkét esetben mások és mások a körülmények, lehetőségek.

Az igazgatóság — helytelenül — egy olyan versenyfeltételt is megszabott, amely szerint az egy főre jutó bevételi terv teljesítése, illetve túlteljesítése is kötelező. Ez annál inkább hibás, mert ilyen mutató a hivataloknál nem volt, nincs és nem is lehet.

Az igazgatóság azért is hibáztatható, amiért a versenyidőszak előtt nem határozta meg, nem tudatosította (a szakszervezeti szervek sem), hogy az igazgatóság hivatalai közül hány lehet kiváló hivatal, és hogy milyen összegű anyagi jutalomban részesüljenek a cím elnyerése esetén a dolgozók. Így érthető a tájékozatlanság a hivataloknál, s jogosan hihetik, ha a feltételeket teljesítik, kiváló hivatal lesznek. Csakhogy ez nem biztos, mert az igazgatóság jutalmazási pénzkerete szabja meg — mint a jelen esetben is —, hogy hány kiváló hivatal lehet a területen.

A postai végrehajtó-szolgálatban egyik legelterjedtebb versenyforma a kiváló hivatal (üzem) címért folyó szocialista munkaverseny.

Hogyan lehet jobb, eredményesebb a verseny? Ehhez kérünk javaslatokat Sütő Istvántól, szakszervezetünk közgazdasági osztályának munkatársától.

Elsőként azt említették, hogy csak akkor lehet eredményes a verseny, ha a hivatal (üzem) dolgozói ismerik azokat a feladatokat, amelyeket teljesíteniük kell. Továbbá a versenyidőszak előtt tudniuk kell azt is, hogy az igazgatóság hivatalai közül hány hivatal, illetve üzem nyerheti el a megtisztelő címet és azzal mennyi jutalomösszeg jár. Módszerként javasolta, hogy az igazgatóságok a megbízottságokkal egyetértésben az év elején határozzák meg, hogy a különböző osztályú hivatalok közül hány hivatal nyerheti el a címet.

Felhívta a figyelmet arra is, hogy szigorúbban be kell tartani az előre rögzített számokat. Csak annyi hivatalnak ítélhetik oda a kiváló hivatal címet, ahányat előírnyoztak, függetlenül attól, hogy hány hivatal teljesítette a vállalást. Természetesen annak kell odaítélni, amelynek az eredményei a legjobbak. Feltétlenül ügynél kell arra is, hogy a megszabott összeg anyagilag ösztönözzön.

Nem helyes a célok megjelölésénél a bevételi irány-számok teljesítésének, illetve túlteljesítésének a fokozása. Javasolta, hogy a kiváló hivatal cím feltételeinek meghatározása időben történjék meg, és nagyon lényeges, hogy fő szempontként a hivatal minőségének javítása szerepeljen. A jobb minőség elérése mellett a vállalások a szolgáltatások minőségének javítását és a szakképesítés fokozását is célozzák.

Mind több és több hivatal versenyez a szocialista munka hivatala, (üzeme, osztálya) címért. Természetes követelmény a versenyformánál, hogy a gazdasági vállalatok nagyobbak legyenek, mint a kiváló hivatal címért folyó versenyenél, és amellyel jelentős teret kapjon a tudatformálás, az ideológiai műveltség fokozása.

(V. K.)

Kedves Asszonytársak! Az alábbi történetet mindannyiunk okulására írom. K. Gyurikát úgy engedte el édesanyja azon a bizonyos napon is, mint máskor. — Jó leggyél az iskolában, figyelj jól, mit mond a tanító néni, a napköziben fogadjál szót, ne rendetlenkedj, siess délután haza...

Gyurika szót fogadott — bár nehezebbre esett, hiszen tele volt életkedvvel, mozgásvágygal. Azonban a minden reggel elhangzott figyelmeztetés benne élt, fegyvermezett, jó gyerek volt. Mikor délután végre „kiszabadult” az iskolából, és napköziből, felszabadulttan rohant az utcán, ahol nem kötötte az ezerszer elhangzott figyelmeztető szó. Rohant, rohant önfeledten. Eszeveszett csikorgást hallott... A többire már nem emlékezett. A kórházi ágyon tért magához. A lelkiismeretes orvosi kezelés megmentette ugyan az életben, de az arcán éktelenkedő forradás örök emlékként megmarad. Beszéltem édesanyjával. Kétségbeesetten tördeltte kezét. — Hogyan történhetett? Hiszen olyan fegyvermezett, rendes gyerek Gyurika! Nincs panasz rá sem az iskolában, sem a napköziben, otthon sincs különösebb baj vele, szófogadó, hogyan történhetett mégis? — kérdezi sirva.

Sokáig beszélgettünk... S akkor döbbsen rá, hogy bizonyos mértékben ő is hibás a történetért. Minden édes-

POSTÁS PANNI

LEVELE

anyának szülői kötelessége, hogy ha útjára engedi gyermekét, elsősorban a helyes közlekedésre, a testi épségének megővására figyelmeztessen. Elsősorban ezt kell emlékeztetnie vésni nap mint nap, hogy szinte „vérvé” váljék a helyes közlekedés és később, felnőtt korában is fegyvermezett közlekedjen. Mindent helyre lehet hozni az életben, a gyengébb tanulmányi eredményt is ki lehet javítani, de ha valaki súlyos balesetet szenved, az egész életére kihat. Minden édesanyjának számolnia kell a gyermek fokozott mozgásigényével és lehetőséget kell adni neki, hogy „kiélje magát”. Az örökké fegy-

mezett gyerekből előbb-utóbb kiűz a fékevesztett rohanás, s ledobva magáról minden korlátot, magáról megfeledkezve, rohan — talán éppen a vesz- tésbe.

A gyermeknek biztosítani kell minél több sportolási lehetőséget. Tavasszal, ha jön a jó idő, gyermeknek, felnőttnek egyaránt a legegészségesebb sport a kirándulás. Ott aztán juttassák ki magukat a gyerekek kedvükre, énekeljenek, labdázhatnak! Vegyünk a gyermeknek otthoni foglalkozásra sportfelszerelést, gumikötelet, ugrálkötelet, súlyzót, ajtóra szerelhető gyűrűhintát, expandert. Játékok helyett inkább tornaszerekre költssünk a pénz. Így célszerűen segítjük elő a gyermek testi fejlődését, lekötjük a felgyülemlett energiáját, és elősegítjük a lelki élet sportszerű fejlődését is. Figyelmeztessük gyakran a gyermeket: „Vigyázz testi épségedre!”

Levelem befejezése előtt a felhívásom is van egy pár szavam... Nap mint nap történnek súlyos balesetek, megmondhatatlanság, figyelmetlenség, itatózás következményeként. A baleseti krónikák nagyon sok szomorú esetről beszélnek. Miért van ez így? Miért van nap mint nap áldozata a közlekedésnek, vagy egyéb figyelmetlenségnek?

Szeretném minden embernek minden reggel a fülebe sügni: „Vigyázz magadra, várnak odahaza!!! Feleség, férj, gyermek, testvér, anya, apa, rokon. Várnak odahaza...” Ezt kellene minden ember gondolkodásába égetni, hogy soha ne felejtse el... S akkor talán ritkábban fordulna elő, hogy valaki elmegy hazulról életvidáman, egészségesen, és sohasem jut haza. Letakarva fekszik az utcán... S ha valaki társatalanul is él, azt is várják, várja a munkája, munkatársai, várják a társadalom nagy családjában. A nagy családnak is fáj, ott is hiányzik, ha egy ember soha többé nem tér vissza. Ne felejtse el: mindenkit várnak odahaza!

Postás Panni

GALGÓCZI ERZSÉBET:

ÖT LÉPCSŐ FELFÉ

Az író új elbeszéléskötetének minden darabja feszültséggel teli, és a szó legnehezebb értelmében izgalmas olvasmány. Galgóczi Erzsébet érdeklődése az ellentmondások feltárá- sára irányul: minden elbeszélésben a mai ember életének, sorsának, lelkivilágának titkait kutatja.

„Szerintem nem azok az emberek viszik előre a világot, akik elkenik az ellentmondásokat, hanem akik feltárják...” — írja kötetbeli vallomásaiban. Ez a felelős igény és kényszer hajtja arra, hogy a társadalmi mozgás és az egyéni sors fel- színe alá, a mélybe ásson, és szenvedélyesen, olykor szinte megszállottan, a kifulladásig kutassa az okokat, az eredeteket és az összefüggéseket. Bátor és magas mércéjű írói céllal fordul az életjelenségek művészi ábrázolására, elemzésére és megjelenítésére: az emberi lélek leletelezését az írói szándékot szolgálja elbeszéléseiben, hogy az élet új, igazabb és etikus formájának létrejöttét segítse.

Galgóczi Erzsébet elbeszélésgyűjteménye mai novellairó- dalmunk legjavát képviseli: emberi sorsok, életutak, világok feltárása élesíti írásait, amelyek mindegyike — ha nem is egyforma erővel — alakuló, bontakozó rendünk tisztulását szolgálja.

Az egészségügyi torna majd segít...

Több, mint 15 éve, 1950-ben kezdte el működését, s először az alapfokú torna oktatásával foglalkozott, majd 1957 óta a postás dolgozó nők egészségé- nek megővását tekintő fő cél- jának ez az eredményesen mű- ködő szakosztály. Jelenleg is rendszeresen, hetenként két- szer: kedden és pénteken tar- tanak edzést, amelyen 20 ál- landó tag, szinte minden al- kalommal, további 15—20 pe- dig esetenként vesz részt — ha különösebb szükségét érzi a mozgásnak.

A Postás SE egészségügyi torna szakosztályának vezetője és egyben alapító tagja Galgói János, aki mint postás dolgozó tornaoktatói oklevelet szerzett, és nagy hozzáértéssel és szeretettel foglalkozik az aktív postás dolgozókból, s ezek hozzátartozóiból álló együttessel. Meggyőződése, hogy minden dolgozó ember- nek szüksége van a rendsze- res mozgásra. Ezt a nézetet vallják tanítványai is, akik kö- zül többen már évek óta hű- séges tagjai ennek a szakos- tálynak.

Ezek után a résztvevők kö- zül szeretnénk egyénhíányat bemutatni: Kovács Jenőné, a 62-es postahivatal dolgozója, már 6 éve tagja a szakosztá- ly-nak. Hároméves kislánya van. Úgy érzi, hogy a mozgás hoz- záértései a harmonikus élet- hez. Pálinskás Márta a Teréz Távfűző Üzemben dolgozik, az NB II-es röplabdacsapat tagja, s 3 éve tornászik a szak- osztályban. Már diák korában hozzászokott a tornához, amit dolgozóként sem akar abba- hagyni. Bobák Anikó, az 5. sz. postahivatal dolgozója 3 éve, Postásy Éva, a Budapesti Pos- taigazgatóság dolgozója pedig 12 éve szakosztályi tag. Mind- keten egész nap ülő munkát végeznek, és ideigleges szüksé- gét érzik annak, hogy ebben a formában is kikapcsolódjanak. Ugyanezt mondja Pircsák Erna, a Bp. 72-es postahivatal dolgozója, aki 8 éve tag, s hogy a legújabbak közül is megnevezünk valakit: Gu- mics Márta technikum tanu- lója, a múlt év szeptembere óta vesz részt a szakosztály életében, és úgy érzi, miként a többiek, hogy sok előnye van az egészségügyi tornának.

— d. — gy.

Egy fiatal sportkőről...

A Kiskunhalasi Postás SK 1961-ben három szakosztá- lyal alakult meg. A sportolók közösen építették a városban ma is egyetlen tenispályát. Sakksapatunk 1964-ben és 1965-ben veretlenül nyerte meg a városi Kilián-kupát, s ha ez évben ezt megismétel- jük, miénk a vándorszerleg.

Ez évben a megyei tízek baj- nokaságában asztaliteniszezőink közül Hugyecz 1., Szalai M. 3., Mongyi pedig 5. lett. Kecse- méten Lőrinc Márta a serdülők versenyében 2., Babos Zsolt if- júságban 3., és Sági László a serdülők egyéni bajnokságát nyerte. Sajnos, a sikerek ellené- re a szakosztály feloszlott, elköltözés, áthelyezés folytán ugyanis a létszám megszapa- nt. Ez évben már ismét töb- ben jelentkeztek a szakos- tályokba.

A sakk- és asztalitenisz- szakosztályok kisebb anya- giakkal járó ügyvitelét megol- dottuk, de a tenispálya kar- bantartását, a teniszfelszerelés költségeit már kevésbé tudjuk fedezni. A január 21-én meg- tartott vezetőségválasztó ta- gyülésen elfogadott javaslatok, illetve határozatok megvaló- sulásával remélhetők, hogy egy- két év múlva ismét hallatnak magukról a halasi postások.

Szalai László
Kiskunhalas.

**A Postás
Művelődési Ház
a postások második otthona**
(Bp. VI., Benczúr u. 27.)

Ébredező sportélet a helyköziben

Néhány évvel ezelőtt itt még iereményesen működő női röplabda, továbbá asztalitenisz és természetjáró szakosztály létezett. Mivel a sportolók elmaradoztak, a szakosztályok meg- szűntek, a sportkör feloszlott. Ennek oka felől érdeklődtünk dr. Pető Sándortól, a Helyközi Távfűző Igazgatóság szb-tit- kárától.

— Hogy mi okozta a szakosztály megszűnését? Az asztali- teniszezőknél a helyiséghány, a röplabdázóknál a vezetők hiá- nya. A természetjárók pedig a passzívítás miatt oszlottak fel. Most egyelőre sport-csoportot szeretnénk létrehozni a KISZ együttműködésével. A szakszervezet az erkölcsi támogatáson felül anyagiakkal is segíti a sportélet újbóli kibontakozását. A KISZ-szervezet vezetőségétől ígéretet kaptunk, hogy több száz fiatalot mozgósítanak e célból. A KISZ-tagok ugyanis tavaly sürgette és hiányolta a sportlehetőségeket. Szabó Jenő- né KISZ-titkárunk ígéretet tett az ezirányú szervezésre.

— A fiatalok szeretnek sportolni. Sikeresen szerepeltek nemrégiben a Hala-stafétán s egy asztalitenisz felszerelést kaptak jutalmul. Ez már az újjászületett asztalitenisz-szak- osztály életjele, alapja. Ötvenen felül jelentkeztek sportolási céljából. Gondoltuk, hogy a szervezeti keretek megszilárdulá- sa után a rendszeres szakosztályi és klubélet kialakításához is hozzákezdhetünk. A szb-vel egyetértésben Ladányi Csabát, a KISZ-bizottság sportfelelőst bíztuk meg a csoport vezeté- sével — mondotta Szabó Jenőné KISZ-titkár.

— Félek, hogy a mostani próbálkozás csak fellángolás. Az itteni fiatalok hiányolják ugyan a sportot, de ha majd meglesz a lehetőség, akkor a több műszakos beosztásra hivatkoznak majd. Remélem, kellemesen fogok csalódni. Sok másik az in- teres lányokon is — mondja aggódva Somogyi Magda, aki a Távfűző Hivatal SK NB II. röplabdacsapatának tagja és a most megalakuló sportcsoport gazdasági felelőse.

Hogy kinek lesz igaza? Hisszük, hogy azoknak, akik biz- nak a sport-csoport jövőjében. Bizonyos, hogy a szakszervezet és a KISZ együttműködése hamarosan meghozza a gyümölcsét.

Lévald György

KERESZTREJT VÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
		12				13				
14	15		16			17		18		
19		20		21			22		23	
24			25		26			27		28
29			30		31			32		33
34				35		36			37	
		38			39		40			41
42	43		44			45		46		47
48		49		50			51		52	
53			54		55			56		57
58				59		60			61	62
	63				64		65		66	
67		68				69		70		71
72	73		74				75		76	
									77	

Vízszintes: 1. 110 évvel ez- előtt halt meg Heinrich Heine, ez is kell. 56. Erkölc. 59. Vé- dő. 61. Táplálék. 64. A lakat. res költeménye. 12. Hont. 13. Erdélyi szél. 14. Mutatózó. 16. Erkölc. 18. Nem biztos (ékh). EKN. 73. A.J. 75. Keresztül 19. Észlel. 21. Szovjet író. 23. Kezes. 24. Melyvédés. 26. Visít. 28. SZL. 29. Váltót forgat. 31. Huták. 33. Személyes névmas. 34. Pusztulás. 36. Idegen leánynev. 38. Álmosít. 40. Re- cseg. 42. NL. 44. Nemcsak itt. 46. Féliszegit Ázsiában. 48. La- tin istennő. 50. Járnyűvek. 52. LLLLLL. 53. Minden... for- dul, rendbejön. 55. Egési ter- mék. 57. GLO. 58. Leánynev. 60. Kutyák. 62. Mássalhangzó. ejtés szerint. 63. Szándékozta. 65. Latyakos. 68. Az étel. 70. Csizól. 72. Feltételek közt. 74. Az ellenértéke. 76. Köcsög tájszólással. 77. Bizonyíték (ékh.).

Beküldendő: vízszintes 1., függőleges 1., 22., 39., 47., 67. **Beküldési határidő:** 1966. március 10.

A lapunk januári számában megjelent keresztrejtés hely- es megjelölése: Vízszintes 1: Kilencedik hullám. Függőle- ges 15: A teremtés második napja, függőleges 29: Vihar, függőleges 31: Párizs bukása, függőleges 63: Oivadás.

Könyvjutalmat nyertek: Mokri László (Vásárosna- mény), Rábai Katalin (Vesz- pény), Cserhalmi Géza (Székes- fehérvár), Váradi Erzsébet (Kisújszállás), és Farkas Já- nosné (Pécs).

POSTÁS DOLGOZÓ
a Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztő: a szerkesztő bizottság
Feladós szerkesztő: Bérces György
Szerkesztőség: Budapest
XIV., Cházár András utca 13.
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lapkiadó Vá- lalati, Budapest VII., Rákóczi út 54. Telefon: 224-619
Felelős kiadó: Gábor Márton
a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója
Terjeszti a Postások Szakszervezete
Szikra Lapnyomda, Budapest

Üdülni jó — télen is!

Akik télen is tudnak üdülni

Fotó: Sándor György

— Csak a hegyibe, hogy meg kellős közepébe csöppentem, ne sántuljon! Itt a municiót nem is akármilyenbe. És nem ott jobbra áttörték a frontot! Itt akármilyen lövedéket használnak csak, hátbatámadnak! Nézd csak, hátbatámadnak! Durrants oda már! — Ez utóbbi felkiáltás már nekem szólt, s ahogy mondani szokás, teliátalot kaptam. Egy háború A vidám hangulatú téli üdü-

lés nagyszerűségéből kaptam ízelítőt. Hamarosan megismerkedtem a harcosokkal, a beutaltakkal és parancsnokokkal, Divéki Lászlóval, az üdülő gondnokával.

— Elnézést a találatért, de erre ilyenkor számíthat a közönség mindenki — így pihennek itt az üdülők. No de tessék beljebb — invitál az üdülő gondnoka az üvegfalú teraszra. Jönnek az üdülők is.

— Bizony, sokan nem tudnak még üdülni, pedig nem árt megüdülni — jegyzi meg dr. Káldor János, a Postás Központi Művelődési Ház igazgatója. Ő is itt üdül. Vajon mire értette?

— A hegyvidéken sokkal egészségesebb a pihenés, mint másutt. Igyekezzünk is a vendégeknek ezt magyarázni. A hivatali levegő után az emberek jobban is kihasználhatják a tiszta hegyi levegőt. Szervezzünk nagyobb kirándulásokat a közeli Kékestetőre, Parádára, Galyatetőre, no és Egerbe. Az előző turnusban P. Gézáé a második napon haza akart menni, végül is itt maradt, s úgy búcsúzott, hogy ilyen jól még soha nem üdült, pihent — halljuk a gondnoktól. Láttuk az üdülő téli sportfelszerelését: négy pár sílécet, négy rúdít. Ha kevés, a SZOT központi raktárából mindenki igényelhet.

— Jaj, a rúdít, az nagyszerű! Rendeztünk versenyt a többi üdülőkkel, mi, szolnokiak, a második helyet szereztük meg. Nagyszerű volt, sokan fel is borultak és meghempe-regtek a hóban — dicsekszenek az alföldiek.

— Fogel Lajosné vagyok, a Budapest 3-as postahivataltól. Seczkó Istvánné kolléganőmmel kaptunk ide beutalót. Még soha nem voltunk télen üdülni. Nem bántuk meg. Kipihentem, felfrissültem folytatjuk a munkát.

— Ruprecht Nándor vagyok, a Lipót Távbeszélő Üzeméből, ő a feleségem. Ő először üdült életében. Jó időt fogtunk ki, nagyszerű volt, sokat sétáltunk, élveztük az ózondús hegyi levegőt.

— Jámber Mihály vagyok. Feleségemmel együtt üdülnünk, de nem itt, hanem a szomszédban. Azért vagyunk itt, mert családias a hangulat, és megszerettük a postásokat. Egyébként mi nem vagyunk postások, feleségem Hajdúnánson pedagógus, én pedig agronómus.

Az újságíró helyett az üdülők már elmondták a lényegét, de talán annyit még meg kell jegyezni, hogy az üdülőgondnok nyughatatlan ember hírében áll. Okkal. Ottlétünkkor az üvegbeverett veranda hideg volt, mire e sorok megjelennek, a fűtőtesteket már fel is szerelték, barátságos, világos, téli társalgóvá alakult át a veranda. Minden szoba részére úgynevezett „kis olcos” fűtőtesteket szerkesztett, amelyből a vendég pontosan megtudja, hogy milyen kirándulásokon vehet részt, mikor van orvosi rendelés, hova mikor indul autóbussz, mennyi a menetdíj, és így tovább.

A nyughatatlan embernek útjaita is van. Egy politizálózt deszkalapra gyertyát erősített (ha netán áramszünet adódna), s rá még tűt, cérnát, gyufát helyezett. Ezt a kollektív minden szobában el kívánja helyezni.

Hát, így üdülnék télen a mátraházi postásüdülőkben. (bércecs)

A „Remekművek“-sorozat harmadik estjének fény- és árnyoldalai

Úgy érzem, teljesen el tudom kerülni a túlzást, ha kijelentem: a Postás Szimfonikus Zenekar „Remekművek” sorozatának harmadik koncertjén — pontosabban ennek szünet utáni második felében — eddigi működésének legmagasabb színvonalán szerepelt. Elismerés érte a zenekarnak és az ezúttal vezénylő fiatal Sándor Jánosnak.

A hangverseny nem úgy indult, hogy remél-ni lehetett volna a már említett színvonalú folytatást. Nem egészen érthető, hogy a címében félreérthetetlenül meghatározó „Remekművek” — sorozat programjába mennyiben kívánczolt a mai flamand-belga zeneszerző Reiner van der Velden „Proserpina elrablása” című balettszvitje. A szerző egyes műveit már rádióban, Judith című balettjét két éve Szegeden bemutatták, s azt sem állítanám, hogy további műveinek hazai bemutatása nem helyes. A zenei látókör bővítése mindenkor helyes dolog. Azonban mindent a maga helyén és idején. A postások „Remekművek” sorozata például aligha az a megnyilvánulás, ahol ennek sorra kellett kerülnie. Annál kevésbé, mert ez a balettszvit nem remekmű. Bartók-hatásra született, nem rossz, de kevésbé tartalmas muzsika, amely felesleges nehézségek elé állította az együttest. Dicséretére — jól megküzdött vele.

Bizony, bizony nem szólhatunk elismeréssel a másodikként elhangzott Mendelssohn Hegedűversenyéről sem. Ez azonban nem szorosan a zenekar kérdése. Azt kell mondanunk: az együttes nem követhette a szólistát azokba a téves ritmus-zugokba, ahová elkalandozott. Egy karmesternek és zenekarnak kötelessége, hogy igyekezzék támogatni, kibontakoztatni elősegíteni egy szólista művész előadói stílusát — ez azonban semmiképp nem terjedhet a mű megtagadásáig. Itt pedig ezt az árat kellett volna fizetni. Ez nem történt meg. Így azután némileg mást játszott a zenekar és mást a Dániából itthon vendégszerelő Béla Detrekői. Ezen nem holmi figyelmetlenség vagy tempó-összevisszaság értendő; a zenekar nagyon fegyelmezetten és jól végezte dolgát és igyekezett segíteni a domináló szólonak. Detrekői kiváló hegedűs, ami megszólalásának hajlékonyságát, könnyedségét illeti — egy remekmű megszólaltatása azonban sok egyébből is áll. Ritmusai,

hajlászai helyenként egyszerűen önkényesek, másutt elkapkodottak, a tényleges ívek pontos és szép megrajzolásához mintha nem volna türelme, így pedig adós marad a művel.

Szünet után a romantikus zeneirodalom egyik legszebb műve, Schubert H-moll szimfóniája következett, amely a tragikus „befejezetlen” jelzővel él a köztudatban. Elsőrendű, pontos és szép vonóhatások, sima és folyamatos dallam-átvételek, nagyszerű átszellemült muzsikálás jellemezték az előadást, amely így teljesen érthetően — mindinkább hatalmába kerítette a közönséget. Külön is kiemeltem a nagyon finom, tiszta, sehol sem „fa-hangú” fafúvós hangzásokat, amelyek oly kivételesen fontosak a nagy eszményképét, Beethoven sokban követő osztrák lángelme, Schubert szimfonikus zenéjének megszólaltatásánál.

Végül Liszt „Les Préludes” című szimfonikus költeményét hallottuk. Ez a szimfonikus zeneirodalom egyik legnépszerűbb alkotása, úgy is mondhatnánk, elcsépett.

De hogyan is történik a zenei remekművek elcsépelése? Mindig úgy, hogy szépségük magával ragadja az embereket, s erre a népszerűsége — ahogy mondani szokás — „ráharapnak” a műre méltatlan előadók, illetve együttesek. Ezek azután tehetségtelenül és felületesen közelednek a műhöz, valódi szépségeinek a közelébe sem kerülnek.

Ezt a kis ellenirányú gondolatot azért kockáztattam meg, hogy nyomatékka kifejezzem: mi nem történt ebben az esetben. A Postás Szimfonikus Zenekar Sándor János egészen kiváló irányításával tényleg eljátszotta a Les Préludes-öt, a remekművet, minden indulati töltésével, roppant fokozásának kitűnően megérezett arányaival és szinte a világra, az egész emberiségre szétáradó, zengő — s az adott esetben szerencsére mégsem harány — befejezésével. Ez muzsikálás volt a javából. Öröm volt tapasztalni, hogy milyen sokat fejlődött a zenekar egész hangzásvilága.

Nem vitás: a rokonszenves, kivételesen nagy intenzitású vendégkarmester kisugárzásának is nagy a része abban, hogy ezek a képességek kirajzolódtak, az együttesben rejlő lehetőségek ilyen nagy része megmutatkozott.

Rajk András

MUNKAVÉDELMI SZEMLÉNK

Megsértették a munkavédelmi törvényt!

Bizonyára sokan olvasták a Postás Dolgozó novemberi számában „Ki a felelős ifj. Hertlik Rudolf haláláért” címmel megjelent cikkben a november 2-án délután Gyöngyösmelléken történt oszlopdőlésből eredő halálos üzemi balesetről. Vajon e tragikus esetből levonták-e a posta illetékes vezetői a tanulságokat? Sajnos nem! A munkavédelmi szabályok ismételt megsértése ismét súlyos üzemi balesetet okozott. Mi történt?

Január 7-én délelőtt a Vas megyei Távbeszélő Üzem 5771 sz. 9 fős építőcsoportha — Balikó Ernő munkavezetővel az élen — Gencsapátiban erőáramú keresztvezeték szabványosításán dolgozott. A szabványtalan, életveszélyes keresztvezeték miatt a 8 méter magas oszlopokat 6,5 méterekre kellett kicserélni, hogy a távbeszélő-vezeték megfelelő biztonságos távolságra legyenek az erőáramú vezetékektől.

Az építőcsoporthal reggel 7 órakor tehergépkocsival indult a munkahelyre, s csak a helyszínen derült ki, hogy a munkálatok biztonságos elvégzéséhez szükséges oszlopemelő villákat és egyéb eszközöket a raktárban hagyták. A munkavezető — miután a gépkocsi a raktárodás után továbbment — belenyugodott a helyzetbe. Kiderült, hogy az EDÁSZ még nem feszültségmentesített, tehát addig is, míg ez megtörtént, az új oszlopok gödreit ásták a dolgozók. Majd jött a hír: a feszültségmentesítés megtörtént. Ilás József 17 éves hálózatszerelő szakmunkás ezt jelentette Balikó művezetőnek. Az ifjú szakmunkás kapta feladatát, hogy mászóvassal a lábán, kezdje meg a régi oszlopok tetején a vezetékek lebontását. Munkavezetője figyelmeztette: vigyázzon azokra az oszlopokra, amelyek már kiástak, s addig fel ne mászon rájuk, amíg lent munkatársai meg nem fogják. (FELHABORÍTÓ SZABÁLYTALANSÁG!) Az elsőnél még nem történt semmi baj, de a hatodiknál a vezetékek feloldása után már nem volt Ilás Józsefnek ideje lemászni az oszlopról. Az oszlop megdőlt és ő kicsatolt biztonsági övvel együtt fejfel lezuhan. Koponyaalapú töréssel és agyrázkódással a mentőautó kórházba szállította. Mondhatni: a szerencsén múltott csupán, hogy a munkavédelmi szabályok sorozatos megsértése nem okozott ismét halált.

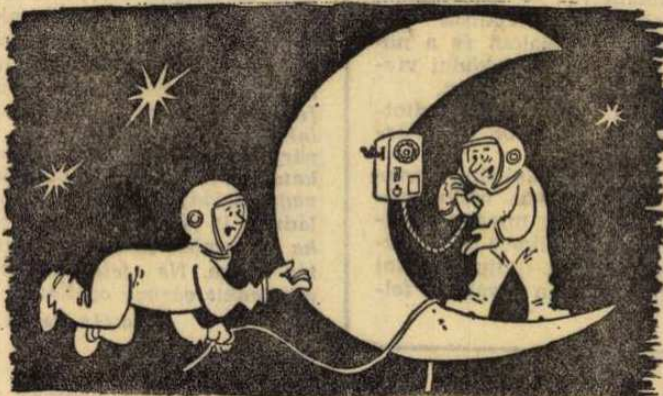
A vizsgálat ugyan még folyamatban van, de beszéltünk az üzem vezetőjével. Kiderült: amikor Kiss Miklós, az üzem biztonsági megbízottja jelentette neki a balesetet, mint üzemvezető nem tartotta szükségesnek — még az orvosi vélemény alapján sem —, hogy a súlyos üzemi balesetet jelentse a Szakszervezetek Megyei Tanácsának. Az SZMT az üzemi balesetről a Postások Szakszervezete Vas megyei Bizottsága útján szerzett tudomást. Ezenfelül mulasztás terheli az üzemvezetőt azért is, mert maga helyett a baleset kivizsgálását a biztonsági megbízottal végeztette el.

Vádolnak a munkavédelmi szabálytalanságok, a súlyos baleset! Nem gondoskodtak a munka helyes megszervezéséről, a munkálatokhoz szükséges munkaeszközökről. Elmulasztották felhívni a dolgozók figyelmét még a munkakezdés előtt a baleseti veszélyekre, a védekezés módjaira.

Vonják felelősségre az üzemvezetőt és a Soproni Postaigazgatóságot is a hiányos ellenőrzés miatt és azért, hogy szemmel hunynak a szabálytalan, életveszélyes munkamódszerek felett! A Munkavédelmi Törvény postai végrehajtási utasításának (megjelent a Po. É. 1964. évi 16. számában.) 5. paragrafusa alapján előírtakat — figyelmeztetésünk ellenére — semmibe vették.

Maur Emil
munkavédelmi főfelügyelő

Postás humorzsák

— Innen hamarabb megkapom Lajosmizsét, mint Pestről...

Nem hőember az fiam, János bácsi a postás!

A disznótoros csomag.

Álmos Gyuszi rakományt kísér

Kézbesítés modern lakóházba

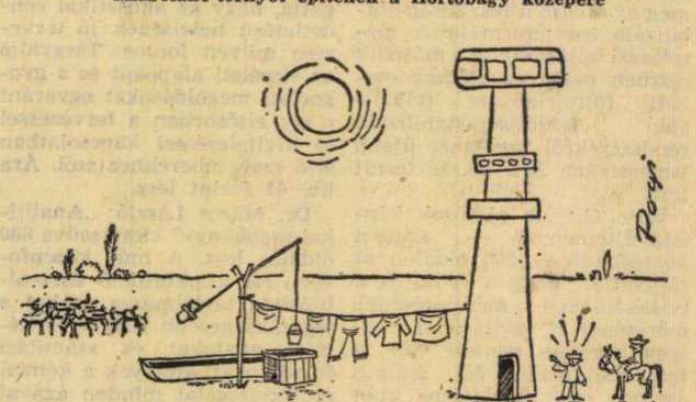
Abszolút frocili a tanyavilágban

— Parancsol egy Ludas Matyit?

Karikatúrák: Pogány Sándor, Török Endre, Tallér Tibor

Mikrolánc-tornyot építenek a Hortobágy közepére

Még jó: ha lakásuk nincs is, a karbantartók legalább fel tudják kötni — a fehérneműjüket...